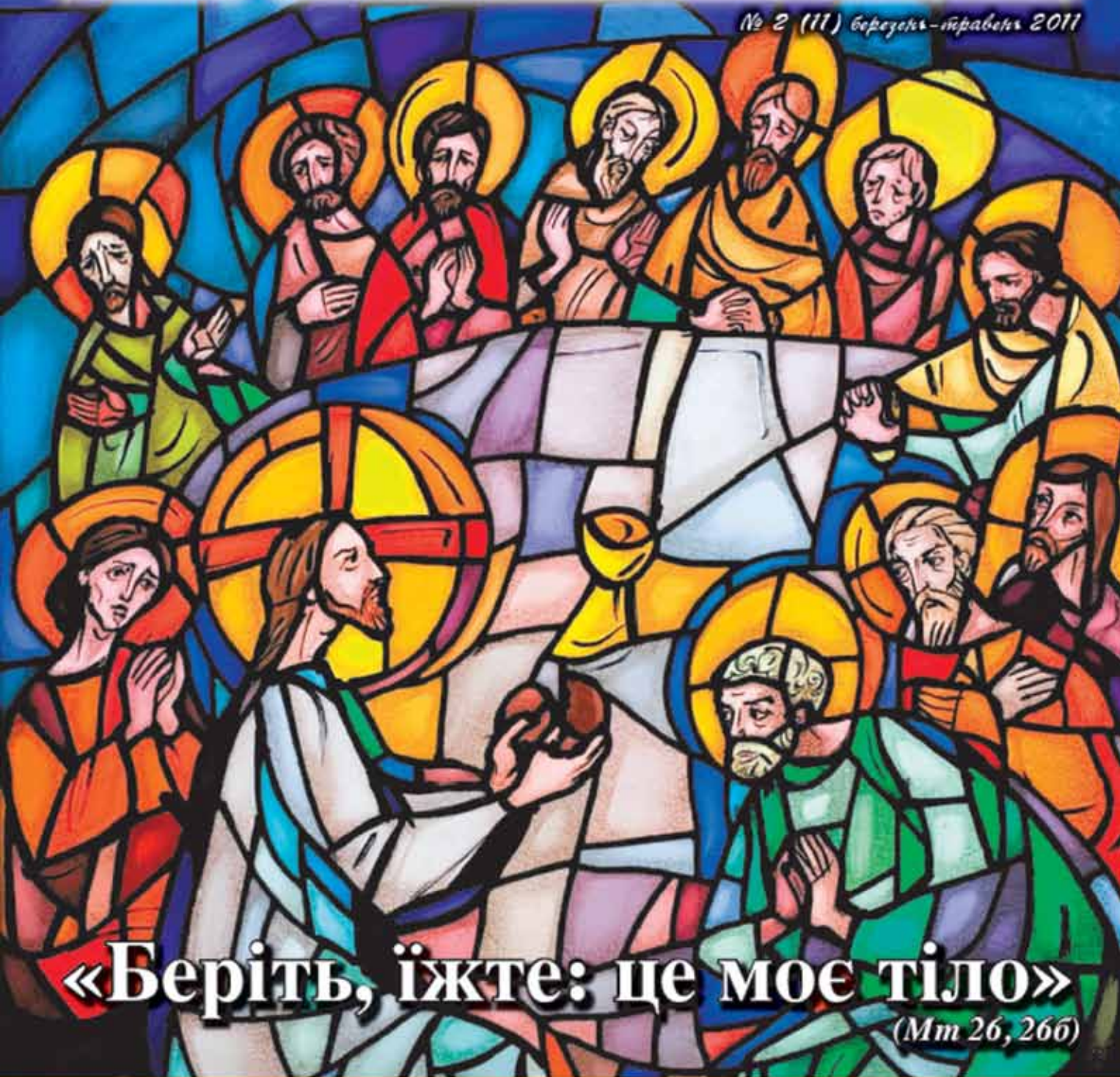

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

ГАЗЕТА ВИЩОЇ ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

№ 2 (11) березень-травень 2011

«Беріть, їжте: це моє тіло»

(Мт 26, 26б)

2 ПЕРШІ
СЕМІНАРИСТИ

10 ДОРОГА ДО БОГА
КАРОЛЯ ВОЙТИЛИ

18 ПАСХАЛЬНЕ
ТРИДЕННЯ

4

ПАРАФІЯ З БАГАТОВІКОВОЮ ІСТОРІЄЮ

Цього разу мова йтиме про парафію Матері Божої Неустанної допомоги с. Мурафа.

ПОСЛАННЯ ПАПИ ДО СІМЕЙ

8

У свято Святої Сім'ї Папа Римський Бенедикт XVI звертається до родин і ставить у приклад Святу Сім'ю – Йосипа, Марію та Ісуса.

12

ХРИСТІЯНСЬКА СІМ'Я МАЄ БУТИ ПЕРШ ЗА ВСЕ СВІТЛОМ СВІТУ

Сім'я - це спільнота, де всі мають прямувати до Бога. Саме про ці речі поговоримо з о. Ярославом Гонсьореком.

СВЯЩЕНИК СУМЛІННОЇ ПРАЦІ

24

В цьому номері хочемо розповісти вам про світлої пам'яті о. д-р Адама Гардіаша. Священника, який 15 років свого життя посвятив для семінаристів нашої семінарії, але через хворобу 26 січня 2011 року відійшов до Господа.

28

«ПОКЛИКАННЯ – ЦЕ ТАЄМНИЦЯ...»

Розмова з отцем Павлом Дідорою, який являється нашим викладачем і просто добрим священником.

ЩЕ ПЕРЕД СЛУЖБОЮ

30

На службі Божій священник та вірні виконують різні дії, але не всі вірні розуміють їх значення. В цій рубриці будемо їх в'ясняти.

Наша редакція: (зліва направо) В'ячеслав Кльоц, Віктор Мазур, Євген Фізер, Ростислав Грабовський, Олег Жарук, Сергій Аліксійчук, Сергій Поліщук, кс. ректор В'ячеслав Грумницький, Олександр Бурмістров, Сергій Ленчук, Петро Константинов, дк. Ростислав Кримський, Ярослав Росочинський

Щаслива сім'я можлива

Сім'я — найважливіша клітинка будь-якого суспільства. Її цінність та важливість в Церкві, державі та інших інституціях, не підлягає сумніву. Чи запитували ми себе, чому Бог з самого початку існування людини, захотів, щоб вона жила в спільноті, яку ми називаємо сім'єю, чому захотів, щоб нова людина з'являлась саме в сім'ї? Адже Бог, будучи найдосконалішим, не робить нічого випадково чи помилково. З цього можна зробити висновок, що Бог підносить сім'ю на дуже високий рівень в суспільному житті різних епох будь-якого народу. На жаль, сучасна людина не поділяє цієї думки з Богом і тому є стільки нещасливих сімей. Сьогодні дуже багато шлюбів розпадається і це, безумовно, засмучує, бо наслідки, які з цього виникають, добре відомі. Але є багато сімей, котрі сміливо можна назвати щасливими і благополучними, і це не означає, що їх не торкнулися проблеми чи страждання. Просто вони могли подо-

лати їх разом та йти далі. Спільне добро будь-якої спільноти залежить від кожного члена цієї спільноти, а що вже казати про сім'ю. Якщо ми будемо своє життя на скелі, якою є Бог, то навряд чи щось зможе її зруйнувати. Та це, безумовно, вимагає зусиль, терплячості, іноді компромісу, а головне — усвідомлення, що якщо в сім'ї я, моя друга половинка та мої діти будуть найщасливіші, то з ними і моя країна, Церква, та й цілий світ ...

З нагоди світлого свята Воскресіння Господнього вітаємо Вас, дорогі наші читачі, і бажаємо Вам, аби не лише це величне свято збирало Вашу родину разом, але щоб кожна добра нагода була приводом до зустрічі, щоб ділитись спільною радістю та любов'ю.

від імені редакції
Ростислав Грабовський
головний редактор

**«ЛЮДСЬКЕ І ХРИСТІЯНСЬКЕ БЛАГО ОСОБИ І СУСПІЛЬСТВА
ТІСНО ПОВ'ЯЗАНЕ З ДОБРИМ СТАНОМ ПОДРУЖНОЇ
ТА СІМЕЙНОЇ СПІЛЬНОТИ»**

Пасторальна конституція «Gaudium et spes», пункт 47

Вже дві тисячі років живе Церква, а разом з нею і її священики. Священиками стають покликані, які пройшли певну семінарійну формацію. Духовна семінарія готує їх до несення Божої новини всім людям. У цьому номері і в наступних хочемо показати семінарію в контексті історії. Переглянемо також, як на протязі століть проходило формування Божих вибранців, перед тим, як стати священиками.

Перші семінаристи

IV курс

кл. Олександр Бурмістров

Думаю, на початку нашої подорожі віками необхідно повернутися до самих коренів, тобто до заснування християнства Ісусом Христом, яке Він заклав на своїх учнях. Учні Ісуса ми представимо тут як семінаристів, а Ісуса - як ректора, духовного отця і викладача. Давайте поглянемо

передусім на покликання перших учнів, представленого у Євангелії св. Марком: *«І виходить на гору і кличе тих, кого сам хотів, і вони прийшли до нього. Він призначив дванадцятьох, яких назвав апостолами, щоб були при ньому, і щоб посылати їх проповідувати; щоб мали владу виганяти бісів. І призначив дванадцятьох; дав Симонові ймення Петро; і Якову Зеведеєвому та Іванові, братові Якова, дав імення Воанергес, тобто сини грому; і Андрія, і Пилипа, і Вартоломія, і Матвія, і Тому, і Якова Алфеевого, і Тадея, і Симона Кананіта, і Юду Іскаріот-*

ського, що й видав Його» (Мк 3, 13-19). Знаємо, що ці учні не були великими та досконалими людьми, але простими і грішними. Ось, наприклад, Андрій з Петром були простими рибалками, а Матей - митником. Але Ісус обирає саме цих людей, щоб пізніше побудувати на них свою Церкву, як про це пізніше виразно скаже Петру: *«Тож і я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що я на цій скелі збудую мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають»* (Мт 16, 18). Чогось подібного до сучасних духовних семінарій в ті часи не було. Учні Ісуса не мали семі-

Про нас

нарійної формації, їхньою формацією був сам Ісус Христос, який своїм прикладом та словом готував їх до майбутньої місії. Ці учні (назвімо їх семінаристами), за три роки життя з Христом з простих людей перемінилися на вістунів Доброї Новини. І це «семінарійне навчання» закінчилось на Тайній вечері, де Христос установив їх священиками, кажучи: *«Чиніть це на мій спомин»* (Лк 22, 19 в). Після цього, за наказом Христа: *«Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа»* (Мт 28, 19), учні розійшлися по всьому світі, засновуючи нові християнські громади.

Але Апостоли не могли усього служіння виконати самі, тому вони обирають собі на допомогу інших побожних та вірних Христові чоловіків. Ці чоловіки також не проходили семінарії. Вони лише слухали навчання Апостолів і вчилися з їхнього прикладу, перебираючи таким чином цю священицьку гідність на себе. Вже на початку книги Діянь читаємо, як замість Юди Іскаріотського вибирають Матія (Ді 1, 15-26), а далі читаємо про обрання сімох дияконів: *«Тоді дванадцяттеро прикликали громаду учнів і сказали: «Не личить нам лишити слово Боже і при столах служити. Нагледіть собі, отже, з-поміж вас, брати, сімох мужів доброї слави, повних Духа та мудрости, а ми їх поставимо для цієї служби; самі ж ми будемо пильно перебувати у молитві і служінні слова.» Вподобалось це слово всій громаді й вибрали Стефана, мужа, повного віри і Святого Духа, Филипа, Прохора, Ніканора, Тимона, Пармена та Миколая, прозеліта з Антіохії, і поставили їх перед апос-*

толами і, помолившись, поклали на них руки» (Ді 6, 2-6). Деякі діякони були еллінами (тобто греками). Це свідчить про те, що Ісус від цього часу кличе до свого священства вже не лише євреїв, але чоловіків з усіх родів та поколінь.

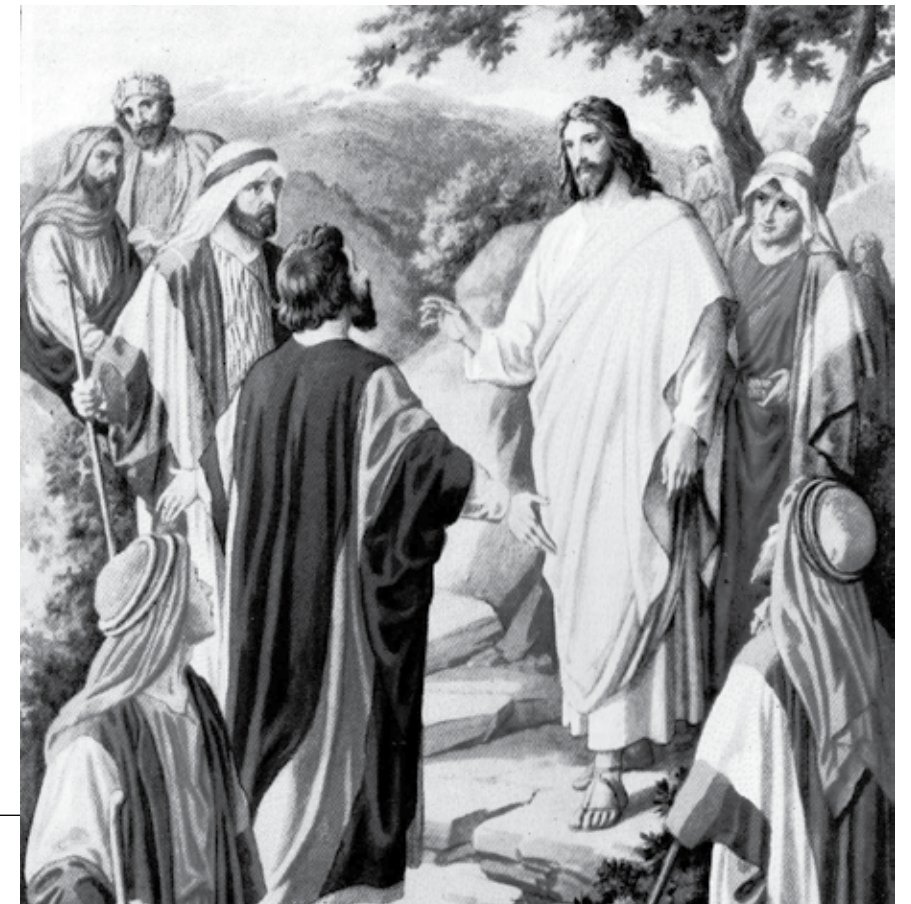
**ВІН ПРИЗНАЧИВ
ДВНАДЦЯТЬОХ, ЯКИХ
НАЗВАВ АПОСТОЛАМИ,
ЩОБ БУЛИ ПРИ НЬОМУ,
І ЩОБ ПОСИЛАТИ ЇХ
ПРОПОВІДУВАТИ**

Пізніше Ісус незвичним способом кличе Павла, який, на вернувшись, перебуває три роки в Аравії, про що він сам згадує у своєму посланні до Галатів: *«Ані не подавши в Єрусалим до тих, що були апостолами передо мною, пішов в Аравію, а потім знову повер-*

нувся в Дамаск» (Гал 1, 17). Цей час є для св. Павла семінарійною формацією, де він духовно та інтелектуально пізнає навчання Христа. І лише пізніше він може виконувати місію, довірену йому Ісусом Христом.

Варто відмітити, що Ісус нікого не примушував вступати до Його семінарії, як це спостерігаємо на прикладі багатого юнака: *«Якщо хочеш бути досконалим, – сказав Ісус до нього, – піди, продай, що маєш, дай бідним, і будеш мати скарб на небі; потім приходи й йди за мною»* (Мт 19, 21-22). Ісус дає покликання, а людина, зі свого боку, може його прийняти або відкинути.

Ми коротко розглянули формування перших семінаристів, яких навчав сам Ісус Христос, а ті, у свою чергу, згодом навчали і висвячували своїх наступників, щоб на Господній ниві не забракло робітників. (пор. Лк 10, 2).

ПАРАФІЯ

З БАГАТОВІКОВОЮ ІСТОРІЄЮ

V курс

кл. Анатолій Постолович

Поселення на території села Мурафа існувало ще за давніх часів, про що свідчать знайдені монети, одна з яких датується 166 р. н.е. і дві – 244-249 р. н.е. Перші письмові згадки про село відносяться до 1432 р. В середині XVI ст. воно стало частиною володінь роду Язловецьких. Невідомо, коли саме на його теренах з'явилися домініканці, але вже на початку XVII ст. вони заснували в селі монастир та парафіяльну спільноту. В 1627 р. (1624 р. – за іншими джерелами) був побудований дерев'яний храм, який у 1648 р. знищили козаки Богдана Хмельницького. У 1651 р. в селі було вчинене страшне кровопролиття. Усіх мешканців вивели з містечка у долину Пукавка і перебили. Село відродилося через 10 років, а річку неподалік почали називати Клекотиною. За

легендою, кров стікала в річку і клекотала в ній. В середині XVIII ст. село переходить у власність Потоцьких і починає розквітати. У 1786-1787 рр. граф Йоахим Кароль Потоцький збудував у ньому новий двобаштовий храм, який височіє до сьогодні. Споруда має характерні ознаки барокового стилю і присвячена Непорочному Зачаттю Пресвятої Діви Марії. В 1826 р. єпископ Мацкевич консекрував храм. Мабуть, з того самого часу зберігся і домініканський монастир, внутрішній вигляд якого простий і також в стилі бароко.

У 1832 р. вийшов указ про закриття римо-католицьких монастирів. Причиною було польське повстання 1830-1831 рр., але монастиря в Мурафі це не торкнулось, можливо, через пасивну участь монахів у повстанні. Та все ж під час другого повстання монастир таки закрили (1850 р.) Храм же залишався діючим. Сімома роками пізніше (1857р.) монастир повернули парафії. Після цих подій, близько 1870 р., в храмі було встановлено орган, збудований Й. Хесе з Відня. Орган має два мануали (по 54 клавіші), педаль (27 клавіш) та 21 регістр.

Далі, до часів «правління» більшовиків, парафія жила переважно тихим та мирним життям. Та з 1920 р. усе змінилося. Неодноразові безпідставні переслідування священників та найактивніших парафіян стали чи не буденними справами усього села,

та й загалом цілого СРСР. 13 лютого 1930 р. було заарештовано останнього священника, о. Віктора Стрончинського. Парафія залишилася без пастиря. Однак вірні щонеділі збиралися в храмі та молилися про священника і настання кращих часів. В 1936 р. храм взагалі закрили і до 1941 р. використовували для зберігання збіжжя, завдяки чому він був урятований від знищення. Та Бог вислухав неустанні молитви своїх вірних, і з 1953 до 1957 рр. влада дозволила працювати в парафії о. Войцеху Дажицькому. А від 1958 р. до 1993 р. настоятелем та невтомним пастирем був о. Антоній Хоміцький, котрого і сьогодні ще називають «патріархом Поділля». 16 жовтня 2000 р. єпископ Ян Ольшанський відновив парафію.

Сьогодні Мурафська парафія є однією з найбільших в Україні і, можливо, однією з найвірніших традиціям. Довгі роки переслідувань не змогли подолати її міцної віри, адже сьогодні вона нараховує близько 5000 вірян. У даний час настоятелем парафії є о. Павло Каліновський, його помічником - о. прелат Йосиф Свідницький, котрий у своєму житті пережив переслідування, утиски, працював у Казахстані, Сибірі, та 2,5 роки просидів у радянських таборах. Також в парафії працює два вікарії: о. Андрій Трачук та о. Руслан Кармаліта (усі вищезгадані священники, окрім о. Йосифа, закінчили нашу Семінарію). Тут працюють також сестри Службениці Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії.

Розпорядок Богослужін у храмі наступний: у неділю три Меси, дві з них на українській мові (одна з участю дітей) та одна

Кімната дитячого садка

польською; в будні - ранкова Служба Божа на польській мові, вечірня - на українській. В четвер, перед Службою Божою, відбувається годинна адорація Пресвятих Дарів. Кожного вівторка після ранкового Богослужіння відбувається молебень до св. Антонія з Падуї та заступницька молитва (особливо за малих дітей).

В парафії існують різноманітні спільноти, що зродилися для більшого пізнання Бога та поглиблення віри. Діє третій орден світських францисканців і домініканців (єдиний в дієцезії), рух Домашньої Церкви (вісім кругів), спільнота Божого Слова та кола Живого Розарію (як жіночі, так і чоловічі). Кожного тижня для молоді організовуються катехитичні зустрічі, яким завжди передують Свята Служба. Також є спільноти Дітей та Молоді Марії і Коло Живого Розарію. Чи не найбільшою окрасою парафії є дитячий садок, провадить який с. Антоніна Шаляревич. Діє він уже чотири роки, діти відвідують його

на протязі року, розпочинаючи від вересня до червня. Цього року дитсадок відвідує більше 20 дітей віком від 3 до 6 років. Програма виховання дітей - релігійно-патріотична, автором якої є блаженний Едмунд Бояновський.

Уся вищезгадана інформація - лише мала спроба опису парафії Мурафа. Її історія та сьогодні дуже цікаві та наповнені різними фактами та подіями. Нехай вони стануть для нас заохоченням до пізнання історії рідної парафії, а найголовніше - пізнання Бога та зміцнення нашої віри.

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

**«НЕ МОЯ, А ТВОЯ ВОЛЯ,
ГОСПОДИ, НЕХАЙ БУДЕ»**

Черговий
ДЕНЬ ЗОСЕРЕДЖЕННЯ
для семінаристів
Городоцької семінарії
відбувся 13-14 лютого
2011 року.

Тема конференцій
була для нас
не нова – МОЛИТВА,
але почули багато
нових для себе речей.
«ТРУДНОЩІВ
У МОЛИТВІ НЕ МАЄ ТОЙ,
ХТО НЕ МОЛИТЬСЯ», –
підкреслив духовний
отець Ришард Федерчик.
Потрібно просити
Святого Духа,
щоб вчив нас молитися,
бо лише Він є справжнім
вчителем молитви.

ПОДРУЖЖЯ – ЦЕ СПІВПРАЦЯ ЗІ СВЯТИМ ДУХОМ

м. Бар
о. Руслан Курдюмов

Таїнство Подружжя має своє особливе значення у справі спасіння. Бог, Котрий є Любов'ю, сотворив людину з любові та покликав її до любові. Сотворивши чоловіка й жінку, Він закликає їх у подружжі до глибокої спільності життя та любові, «так що вони не будуть більше двоє, лиш одне тіло» (Мт 19, 6). Благословивши їх, Бог мовив: «Будьте

плідні й множтеся» (Бут 1, 28). Покликання до любові є одним з головних завдань подружжя. Саме через реалізацію взаємної подружньої любові, у різних її вимірах, подружжя реалізує спасенний план відкуплення. Подружній союз чоловіка та жінки, заснований і впорядкований законодавчою волею Творця, зі своєї природи скерований до єднання і добра, а також до народження та виховання дітей. Згідно з первісним Божим задумом, подружній союз нерозривний, як це ствердив сам Ісус Христос: «Що Бог злучив, людина хай не розлучає» (Мк 10, 9). Католицька Церква подає

фото: Дмитро Свідерський

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

СЕМІНАРІЙНА КОЛЯДА

Після повернення семінаристів з різдвяних канікул, у семінарії традиційно відбувається семінарийна коляда. Проходить вона майже так само, як у парафії. Відмінність лише в тому, що семінаристи ходять не від сім'ї до сім'ї, а від одної кімнати отця викладача до іншої. Також по можливості відвідуємо парафіяльного настоятеля та мешканців Дому Милосердя. Колядувати ходимо курсами, тому кожен курс приготував колядки. а часом і спеціальні різдвяні костюми.

Перший курс колядує в о. В'ячеслава Грумницького, нашого ректора

визначення подружжя: «Подружній союз, у якому чоловік і жінка встановлюють спільноту життя і любові, нерозривну на все життя, спрямований своїм природнім характером для добра подружжя і для народжування та виховання дітей: цей союз між охрещеними був піднятий Христом Господом до гідності таїнства» (ККЦ, 1601).

Аналізуючи усі таїнства Церкви, неважко помітити, що в кожному із них є свій особливий пневматологічний вимір. Кожне із цих священних дійств включає заклик до Святого Духа та прохання про освячення і звершення цього сакрального акту. Не винятком є також Таїнство Подружжя. Місія Святого Духа в подружжі є фундаментальною, через діяння Утішителя союз чоловіка та жінки перероджується в сакральний зв'язок та набирає богоспасенних рис. Важливою пневматологічною рисою при заключенні Подружжя є гімн до Святого Духа. Асистуючий при цьому таїнстві говорить наступні слова: «Просімо Святого Духа, щоб Він освятив цей шлюб і дав нареченим благодать витривалості. Нехай

зміцнена Ним їхня любов стане знаком любові Христа та Церкви». Цим заохочує усіх присутніх до молитви про благодать Святого Духа, котра освячує та благословляє подружжя. Енергія Святого Духа є вітром, котрий надуває вітрила нашої душі, щось подібне діється також і в подружжі. Воно постійно повинно насичуватись живою водою, що плине із невичерпного джерела Божої любові. Витривалість та єдність подружнього союзу залежить від того, наскільки це подружжя з'єднане з Богом через практику сакраментального життя, молитву, учинки милосердя. В родині, у якій починає бракувати благодаті Утішителя, висихає колодязь подружньої любові, чоловік та жінка стають один одному чужими людьми.

**ВИТРИВАЛІСТЬ ТА
ЄДНІСТЬ ПОДРУЖНЬОГО
СОЮЗУ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД
ТОГО, НАСКІЛЬКИ ЦЕ
ПОДРУЖЖЯ З'ЄДНАНЕ
З БОГОМ**

Це страшна дійсність нашого сьогодення, коли люди живуть під одним дахом ненавидячи один одного. Благодать Святого Духа необхідна подружжю так само, як повітря необхідне для нашого життя. Невпинне призивання Утішителя є джерелом подружньої любові та єдності. Завдяки Його благословенній дії реалізація спасенного Божого задуму стає можливою в подружньому житті: обдаровуючи один одного благодаттю любові Святого Духа, чоловік та жінка реалізують Божий план спасіння людини.

ПОСЛАННЯ ПАПИ ДО СІМЕЙ

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!

їхньому мовчанні. Вони зберігають в глибині душі слова обітниці, скеровані Ангелом до Марії: «те, що народиться, буде Сином Божим» (Лк 1, 25).

Все ж таки народження кожної дитини несе з собою щось з тієї таємниці! Про це добре знають батьки, які приймають її як дар і які часто саме так про неї говорять. Всім нам, мабуть, траплялося чути, як тато говорить до мами: «Ця дитина є даром, є чудом!» Дійсно, людські істоти переживають прокреацію, не як звичайний запліднюючий акт, але

бачать в ній багатство, відчують, що кожне людське створіння, яке з'являється на землі, є в повному значенні цього слова «знаком» Творця і Батька, Який є на Небі. Отже, як важливо, щоб кожна дитина, з'являючись на світ, була прийнята в теплій родині. Не є істотними зовнішні вигоди: Ісус народився у стайні, за першу колиску мав ясла, але любов Марії і Йосифа вчинила, що Він відчував ніжність і красу бути люблячим. Цього потребують діти: любові батька і матері. Саме це дає їм впевненість

і в міру зростання дозволяє їм відкривати сенс життя. Свята Родина з Назарету пройшла багато випробувань, зокрема тих, про котру пригадує Євангеліє від Матея – «різня невинних немовлят», яка змусила Йосифа і Марію емігрувати до Єгипту (пор.2, 13-23).

**ЯК ВАЖЛИВО,
ЩОБ КОЖНА ДИТИНА,
З'ЯВЛЯЮЧИСЬ НА СВІТ,
БУЛА ПРИЙНЯТА
В ТЕПЛІЙ РОДИНІ**

Однак, довіряючи Божому Провидінню, знаходять спокій для себе і запевняють Ісусові щасливе дитинство і добре виховання.

Дорогі друзі, Свята Родина – особлива і неповторна, а водночас є прикладом життя для кожної родини. Ісус, будучи правдивою людиною, захотів народитися в людській сім'ї і, таким чином, благословив її і освятив. Довіраймо Матері Божій і св. Йосифові всі родини, щоб не падали у відчай перед випро-

буваннями і труднощами, але щоб завжди оберігали подружню любов і з довірою служили життю і вихованню.

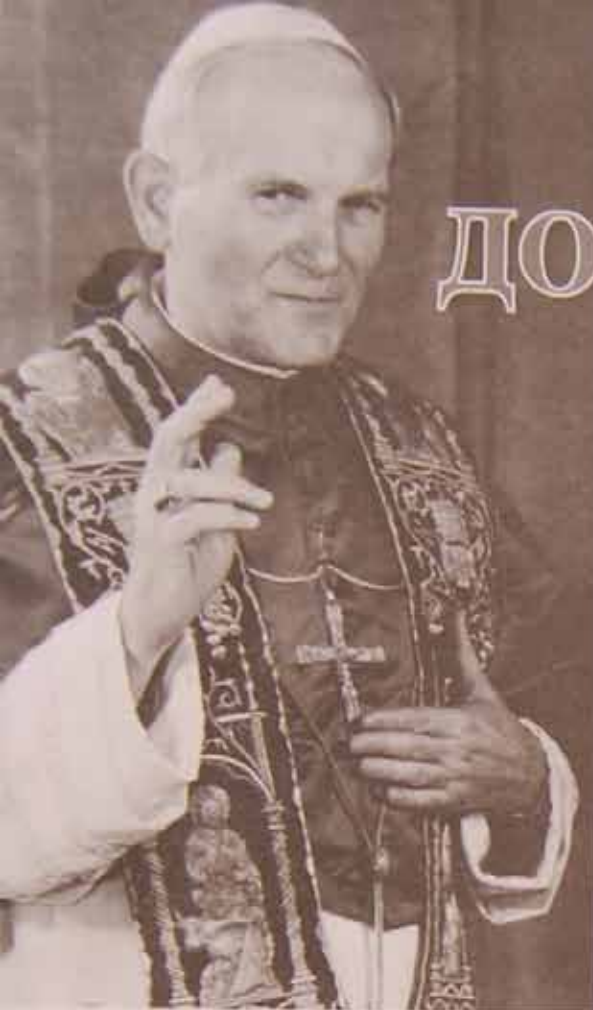
Того дня, в якому ми вшановуємо Святу Родину, Яка відчувала драматичне досвідчення втечі до Єгипту з приводу убивчої люті Ірода, згадуємо також тих усіх – особливо родини – котрі змушені покидати свої домівки через війну, насилля і

неприйняття. Отож, прошу вас, щоб ви приєдналися до мене у ревній молитві до Господа, просячи, щоб торкнувся сердець людей і приніс надію, примирення і мир.

Розважання папи Бенедикта XVI перед молитвою Ангел Господній 26 грудня 2010 року – Урочистість Святої Сім'ї

Переклад: кл. Євген Фізер

ДОРОГА ДО БОГА

Кароля Войтили

І курс
кл. Сергій Поліщук

Однією з найтяжчих справ у цьому світі, є вміння догодити одночасно і Богу, і людям. Світ часто каже про тих, що віддаються Богу: «Це фанатики, нікчемні та наївні, немає з них жодної користі». Про тих, що намагаються догодити лише людям сказав апостол Павло: «Якби я і тепер догоджав людям, не був би Христовим слугою» (Гал 1, 10). Але знайшлася людина, що вміла перебувати з Богом на протязі усього життя і одночасно сподобатися людям (не тільки віруючим чи певній спільноті, але і цілим народам). Коли Іван Павло II відійшов у вічність, сумувала уся планета за втратою такого видатного не тільки пастиря, але й людини. Але він зібрав також скарб на небесах і незабаром очікується проголошення його блаженним. Цій надзвичайній людині і присвячена ця стаття.

Кароль Войтила народився 18 травня 1920 року у Вадовицях поблизу Кракова (Польща) у родині військового, людини глибоко віруючої. Сам понтифік так згадує свого батька: «Після смерті матері, а також мого старшого брата, ми залишилися вдвох з батьком. Кожного дня перед моїми очима був приклад його аскетичного життя. Коли батько ошдів, то його життя стало повним безперервної молитви. Декілька разів, коли я прокидався вночі, то бачив свого отця на колінах зануреного в молитву. Ми ніколи не розмовляли з ним на тему священницького покликання, але цей приклад мого батька був першою домашньою семінарією».

Після закінчення Вадовицької гімназії, Кароль почав навчатися польську філологію у Ягелонському університеті. Після його закриття німцями, продовжує навчатися підпільно. У 1942 році вступає до підпільної семінарії і завдяки тому переводиться на теологічний факультет. Через те, що навчання було підпільне, у кожен хвилину до семінарії, що була розташована у резиденції Краківського митрополита, могли вдертися німці, а це погрожувало репресіями студентам і викладачам. Під час навчання мусив робити вигляд, що заробляє собі

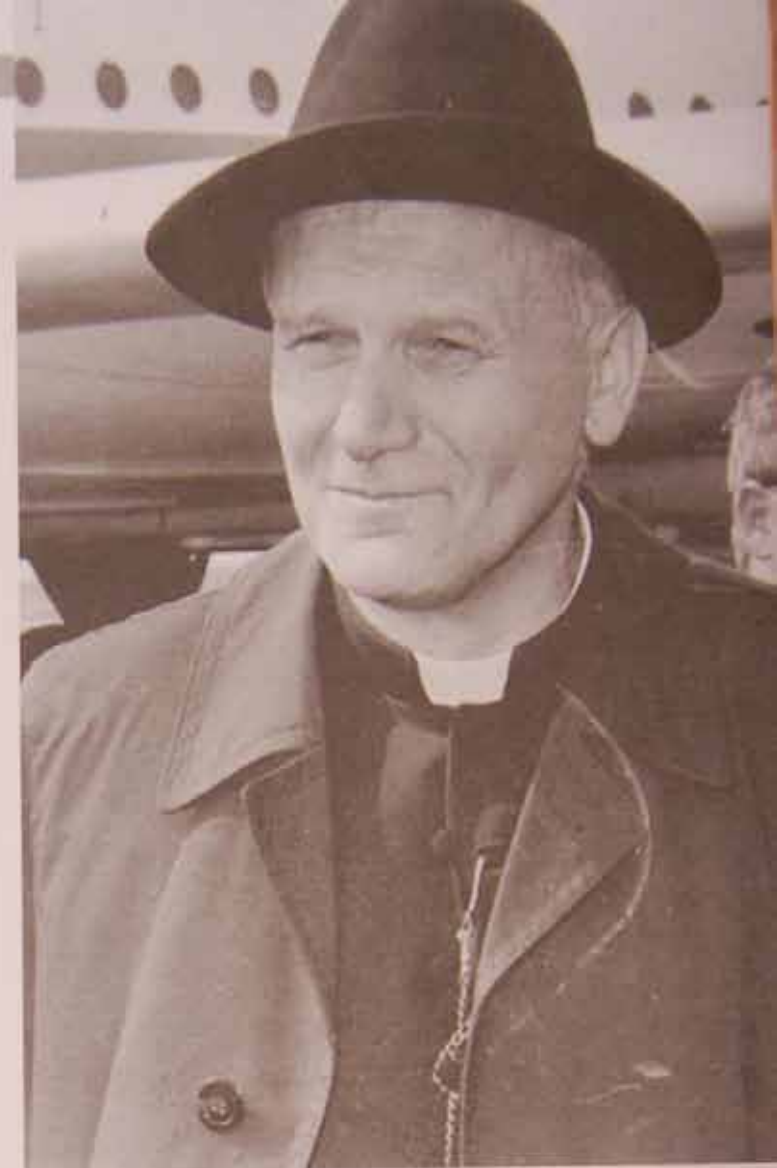
Дорога до Бога

чимось на життя, а тому працював на каменоломні, а потім на хімічній фабриці. Звідти і виніс любов до простого люду та до тяжких умов його праці. В автобіографії пише, що завдячує розвитку свого покликання, як священникам, так і світським, і серед них багатьом з тих, що працювали з ним на фабриці.

1 листопада 1946 року був рукоположений у сан священника і відразу посланий на навчання до Риму. У 1948 році захистив докторат в домініканському університеті «Angelicum» з філософії. Це навчання дало йому не тільки знання і науковий ступінь, але також познайомили молодого Кароля з Римом. Один з його викладачів у семінарії сказав, що найважливіше є «навчитися самого Риму». У вільному часі Кароль заглиблювався у історію стародавнього міста, відвідуючи катакомби, амфітеатри та інші місця тісно пов'язані з першими християнами.

Після повернення з Риму молодий священник був призначений до сільської парафії в Неговицях, де, щоправда, провів лише один рік, але як він сам пише, це був один з найкращих років його життя. Звідти був запрошений до викладання у Кракові.

У 1958 році у віці 38 років був призначений єпископом-помічником у Кракові, ставши таким чином наймолодшим польським єпископом. За 9 років отримує кардинальську гідність. В своїх спогадах папа слабо освітлює цей період, але це був час плідної душпастирської і авторської праці. Найкращим прикладом цього слугуватимуть декілька десятків книжок, написаних у період 60-70 рр., а також плідна участь у Другому Ватиканському Соборі, одним з учасників якого він був.

16 жовтня 1978 року обраний папою, Кароль Войтила приймає ім'я Іван Павло II. Це був перший папа слов'янин. Неможливо перерахувати все, що він зробив за майже тридцятирічний час свого понтифікату. Він є знаний як папа, що відвідав багато країн, розпочав дружній діалог з представниками інших релігійних конфесій. У свідомості людей він є «папою, котрий залишився людиною».

2 квітня 2005 року він відійшов у вічність. Багато людей по всьому світі, відразу після смерті, почали вважати його святым. 28 червня 2005 року був формально розпочатий беатифікаційний процес, якому передувало чудо – оздоровлення французької монахині від хвороби Паркінсона. 19 грудня 2009 року був виданий декрет про героїчність чеснот Івана Павла II. Офіційна прес-служба Ватикану повідомляє, що першого травня відбудеться беатифікація колишнього понтифіка.

Беатифікація Івана Павла II виповнить мрії багатьох людей. І особливо того дня попросимо його усі разом про молитву за нас. Нехай за його заступництвом Бог береже своїх вірних, а його приклад

Християнська сім'я має бути перш за все СВІТЛОМ СВІТУ!

Кожен з нас народився і виріс у сім'ї, де були свої звичаї, традиції, радощі і смутки. Хтось майже втратив батьків через те, що вони виїхали за кордон на заробітки, а хтось, навпаки, радів теплу після їхнього повернення. Хтось, можливо, саме в сім'ї відчув покликання до священства чи монашества. Сім'я – це спільнота, де усі мають прямувати до Бога. Саме про ці речі поговоримо з о. Ярославом Гонсьореком.

■ Сучасний світ несе дещо неправильний образ сім'ї. Якою має бути християнська сім'я у сучасному середовищі?

Християнська сім'я повинна бути, перш за все, світлом світу, бо розуміємо, що у нашому суспільстві, маємо щораз менше нормальних та щасливих сімей, де є батько, мати, які живуть разом від початку до кінця. Таких сімей є щораз менше також в Європі і щоразу більше спокуси жити інакше. І тому покликання християнської сім'ї сьогодні особливо важливе, адже вона має бути світлом, тобто показати нормальний образ сім'ї, не чогось

надзвичайного, але, підкреслюю ще раз - нормальний образ сім'ї, де можна добре виховати дітей, бути вірним і жити разом до кінця життя.

■ У чому полягає таємниця щасливої сім'ї?

Таємниця щасливої сім'ї – це любов, побудована на Богові. Любов означає пізнання і сприйняття другої людини. Бог створив нас і приймає такими, якими ми є. Так само має бути в сім'ї. Якщо чоловік і жінка хочуть жити разом, то, насамперед, мають пізнати одне одного і прийняти, розуміючи, що ця людина є цілковито іншою, відмінною, має

інший характер, але приймаю її такою, якою вона є і на цьому потрібно будувати далі любов. Зразком такої постави є сам Бог, котрий приймає нас таким, яким ми є.

■ Чому так багато шлюбів розпадається?

Причин багато. Перша – це те, що життя сучасних людей не має постійних фундаментів, тобто сталих цінностей, яких людина дотримувалася б протягом усього свого життя. Сучасна людина живе з дня на день, живе такими цінностями, які на даний момент для неї вигідні і приносять користь. Цьому навчає сучасний світ. Коли людина вихована в такому дусі, то вона перестає бути здібною до створення чогось тривалого з іншою особою, зокрема тривалих відносин. Їй добре тоді, коли вони приносять якусь користь, а коли перестають бути вигідними і корисними, тоді можна розійтися. Інша причина – брак відповідальності. Молодь не вчать брати відповідальність, зазвичай батьки беруть відповідальність за своїх дітей, їхнє життя, свідомо беруть відповідальність за зло і гріх. Те, що діти у 13-14 років починають жити статевим життям, відбувається за тихим дозволом їхніх батьків. Звісно, батьки свідомо не спонукають їх до цього, але дозволяють на перебування в такому середовищі, наприклад, не заперечують, щоб дівчина вночі десь ходила з хлопцем. Батьки в цій ситуації або дозволяють, або не цікавляться життям своїх дітей. З цього виникають зв'язки між хлопцями і дівчатами, які не мають шансу бути тривалими. Батьки на це дозволяють, схвалюють, роблять весілля і таким чином створюється спотворений образ подружжя, в якому молоді люди живуть разом стільки, скільки їм добре, потім розлучаються, створюють новий зв'язок. Брак відповідальності полягає у тому, що немає відповідальності за свої помилки, тобто у випадку якихось криз у сімейному житті, винних шукається поза собою. Таким чином, винною стає друга особа, тобто чоловік або жінка. Ще однією причиною є недозрілість чоловіків до подружжя, тобто вони просто не вміють бути головою сім'ї. В сучасних сім'ях часто трапляється так, що керує жінка або батьки. Чоловік не вміє взяти відповідальність на себе, залишається десь збоку, він приносить гроші і виносить сміття – і на цьому закінчується його роль удома, а рештою керує жінка. Така сім'я не буде тривалою.

■ Трапляється, що через брак роботи батьки змушені виїздити за кордон на заробітки. Як це впливає на виховання дитини?

Нещодавно я зустрівся з такою ситуацією: мама довгий час була в Італії на заробітках і нарешті повернулася додому. Приходить до мене з плачем і каже, що її дочка пішла у Свідки Єгови та просить допомогти. Часто буває, що батьки, прагнучи добра своїх дітей, заради них їдуть на заробітки, але не дають їм чогось найважливішого – самих себе, адже діти потребують батьків. Для них однозначно і беззаперечно важливіша присутність самих батьків, а не батьківські гроші. Навіть якщо сім'я буде жити убогіше, то все ж буде більш щасливою. Батьки є першими вихователями дітей і важко уявити добре вихованих дітей за відсутності батьків, тим більше, коли, дитина має свідомість того, що її батьки виїхали десь за кордон. Інакше тоді, коли батьки померли і дітей виховує бабуся. У свідомості дітей є думка, що батьки їх не залишили. Натомість, гіршою є свідомість дитини, батьки котрої виїхали на заробітки: «Вони десь далеко, а я б хотів, щоб вони були поряд».

Батьки складають подяку єпископу Леону Дубравському за уділення таїнства свячень їхньому сину, о. Руслану Курдюмову

■ **Подружжя** – це також місце, де народжується і зростає покликання до священства і монашества. В яких сім'ях може народитися покликання?

Покликання може народитися в кожній сім'ї, бо це Бог кличе і вибирає «не мудрих цього світу», як читаємо в Апостола Павла. Але природно, що сім'я, виховання, мають великий вплив на розпізнання покликання. Можливо, це є найважливішим фактором. Там, де буде виховання, передання віри, приклад батьків, там молодій людині буде легше дозрівати у вірі і стати добрим священником чи монахиною. І саме тут важливою є роль християнських батьків, які вже від колиски стають для цієї дитини свідками віри.

■ Якщо син або дочка обрали священницьке і монаше життя, а батьки проти такого вибору, що тоді робити молодій людині?

Зустрічав подібні ситуації, але найкраще було б запитати тих священників і монахинь, які пережили це на собі. Тут, **насамперед, потрібна витривалість у покликанні, а також велика любов до батьків**, щоб не відчували себе відкинутими своєю дитиною, але мали свідомість, що їхня дитина їх любить і шанує, але Бога полюбила ще більше.

■ **Часто батьки хочуть, щоб їхні дочка чи син стали монахиною чи священником і певною мірою тиснуть на власних дітей. Що робити в такій ситуації?**

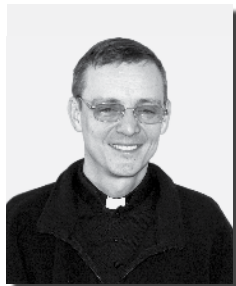
Добре було б допомогти батькам усвідомити ще перед народженням їхньої першої дитини чи в період їхнього приготування до шлюбу, що **дитина не є власністю батьків**.

Часто під час приготування до Таїнства Хрещення кажу батькам наступне: «Ви знаєте, що від моменту хрещення ваша дитина помре для вас, а народиться для Ісуса і тільки Він має право вирішувати вибір її життєвої дороги, покликання». Звичайно, це можна сказати лише віруючим батькам. Найважливіше, щоб батьки усвідомили, що дитина не є їхньою власністю не лише з огляду на покликання до священства чи монашества, а й загалом щодо вибору її життєвої дороги. Це дитина вирішує, слухаючи Господа Бога, а роль батьків - прийняти її вибір. Мудрі батьки ніколи не будуть вирішувати за свою дитину і виховуватимуть її, щоб вміла слухати Бога. Це найважливіше. Не виховуватимуть до того, щоб слухалася лише їхніх наказів, але, передусім, щоб слухала Бога. Звичайно, найчастіше Бог промовляє до дитини через батьків і так повинно бути. Але тільки Бог має право рішень щодо життя дитини.

Дякую за приємну розмову.

Розмовляв кл. Олег Жарук

— ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЇ» —

О. Ярослав Гонсьорек народився 13 жовтня 1966 року в м. Осьвенцім (Польща). Навчався у Вроцлавській Духовній Семінарії, пізніше в Інституті Вивчення Родини (Instytut Studiów nad Rodziną) у Варшаві, а також Інституті Літургично-пасторальної Форматії при Люблінському Католицькому Університеті, де здобув ліцензіат з пасторального богослов'я. У 2000 році прибув в Україну для душпастирської праці. Настоятель парафії Божого Провидіння і св. Войцеха у с. Гвардійське Кам'янець-Подільської дієцезії. Дієцезіальний модератор руху «Світло-Життя» і дієцезіальний душпастир родин. Викладач у Вищій Духовній Семінарії в Городку.

ІННОВАЦІЙНО-ТЕХНОЛОГІЧНА

ПІДМОГА У НАВЧАННІ

І курс
кл. Сергій Аліксійчук

Живемо у час технологічного прогресу, людство звикло користуватись різноманітними благами цивілізації. Використання технічних засобів стало невід'ємною допомогою у навчанні учням шкіл та студентам, а також викладачам для підготовки матеріалів до проведення уроків. Подібно й у нашій семінарії є певні предмети технічної підтримки, необхідної для навчання, зокрема - комп'ютери і ксерокс. Є також семінаристи, котрі за них відповідають. Отож, сьогодні ми розповімо вам про функції комп'ютерщиків та ксеровщиків.

Віце-ксеровщик – Андрій Сідлецький

В першу чергу, варто відмітити велику відповідальність за догляд та належний стан дорогої техніки, якою користуються семінаристи.

Коли потрібна допомога або порада щодо користування певною програмою або самим комп'ютером, коли трапляються якісь неполадки з технікою, завжди кличуть на допомогу комп'ютерщиків. До їхніх обов'язків належить догляд за технічним станом комп'ютерів та доданої до них техніки - сканера або принтера, вони слідкують також за порядком у комп'ютерній. Дану функцію виконують

два семінаристи: головний комп'ютерщик – Віктор Мазур, та віце-комп'ютерщик – Олексій Овчарук.

Завдання ксеровщиків - робити ксерокопії, котрих є зазвичай чимало, особливо у випадках, коли один підручник припадає на п'ять або навіть на більше осіб. На цій посаді також двоє хлопців, головний ксеровщик – Микола Вишньовський., та віце-ксеровщик – Андрій Сідлецький.

Ось таке служіння братам-семінаристам несуть комп'ютерщики та ксеровщики, котрі своїм вмінням користування технологічними засобами ХХІ ст. полегшують нам доступ до навчальних матеріалів.

Головний комп'ютерщик – Віктор Мазур, та віце-комп'ютерщик – Олексій Овчарук

Ніщо так
не єднає родину,
як спільна молитва.
Вона - ключ, який
відкриває серце родини.

Молитва в родині

м. Хмельницький
о. Андрій Шчестливцев

Згідно з навчанням Католицької Церкви, «Християнська сім'я є першим місцем навчання молитви. Основана на Тайнстві Подружжя, вона є «домашньою Церквою», у якій діти Божі вчаться молитви, «як Церква», і бути витривалими у молитві. Для малих дітей щоденна родин-

на молитва стає передусім першим свідченням живої пам'яті Церкви, яку терпеливо збуджує Дух Святий» (ККЦ 2685).

Родинна молитва допомагає відкриватися на Бога і водночас єднає та чинить приятелями цілу родину. Вона не лише є важливою в поглибленні духовного життя родини, але має також вагомий вплив на всі виміри її життя. Спільна щоденна молитва, читання Святого Письма і розмови на релігійні теми є не-

обхідними, адже родина – часто перше і найкраще середовище, в якому людина зустрічається з молитвою. Процес виховання до молитви опирається на позитивних переживаннях під час молитви. Дитина, реагуючи на молитву, розуміє її по-своєму і пізнає великі Божі таємниці; вміє навіть глибше, аніж доросла людина, переживати присутність Бога у своєму житті. Вдивляючись в приклад своїх батьків, котрі моляться, дитина, навіть

не розуміючи слів молитви, буде наслідувати своїх батьків у тому, що роблять. Важливу і велику роль в цьому відіграє постава батька, який молиться. В такий спосіб за допомогою родинної молитви у психіці дитини твориться образ Бога – Особи. Біля підніжжя молитви дитини лежить віра батьків, котра вказує на присутність Бога у їхньому житті. Відносини між батьками і дітьми мають важливий вплив на формування молитви дитини. Дитина через діалог з батьками доходить до діалогу з Богом. Батьки, молячись разом зі своїми дітьми, являються для дитини не вчителями молитви, а тими, хто нею живе і прагнуть через любов передати дух молитви і її важливість у щоденному житті.

Відповідні форми молитви повинні поєднуватися з етапами розвитку дитини і тим, що

актуально переживає родина. Папа Йоган Павло II в *Familiaris Consortio* («Сімейне співжиття») пояснює це так: «Радість і біль, надія і смуток, далекий від'їзд і повернення, тобто все, що відбувається в родинному житті, означає вхід Божої любові в дії родини, котрі схиляють родину до постави вдячності, благання і довіри до Отця, Котрий є в небі». В перші роки після народження, дитина очікує від батьків тепла, близькості, щоб почуватися у безпеці. Якщо все це вона має і батьки зуміють поєднати це з молитвою, то завдяки їй дитина досвідчить тих же самих відносин з Богом. Християнські батьки, завдяки своїй гідності та місії, мають особливе завдання: виховувати дітей до молитви, поступово впроваджувати їх у відкривання таємниці Бога й особистої розмови з Ним. Основним і незамінним

елементом виховання до молитви є конкретний приклад, живе свідчення батьків. Лише тоді, коли разом з дітьми молиться батько і мати, в серцях дітей залишаються сліди, яких не зможуть затерти пізніші події життя.

**ОСНОВНОЮ
ПРИКМЕТОЮ РОДИННОЇ
МОЛИТВИ Є СПІЛЬНОТА,
ТОБТО СПІЛЬНА
МОЛИТВА ЧОЛОВІКА
І ЖІНКИ, БАТЬКІВ І ДІТЕЙ**

Основною прикметою родинної молитви є спільнота, тобто **спільна молитва** чоловіка і жінки, батьків і дітей. Вона є неоціненним прикладом релігійного виховання дітей. Ніколи не можна забувати, що молитва є основою християнського життя, належить до самої суті «людської природи». Тому вона не є втечею від щоденних занять, але міцною спонукою для християнської сім'ї у виконанні обов'язків, які покладає на неї суспільство. Свята Мати Тереза з Калькутти говорила так: «Сім'я, котра молиться разом, тримається разом, а коли ви тримаєтесь разом, любитимете одне одного, так, як Ісус любить кожного з вас». «Насправді є лиш одна правдива молитва: сам Христос. Є лиш один голос, який підноситься понад землею: голос Христовий. Цей голос поєднує і з'єднує в собі всі голоси, які в молитві підносяться до Бога.»

VI курс

дк. Ростислав Кримський

ПАСХАЛЬНЕ ТРИДЕННЯ

Вершиною та апогеєм цілого літургійного року є святкування найвеличнішої події в історії усього всесвіту – Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа. Ця, без сумніву, найвизначніша подія в житті людства, не залишає байдужим жодного віруючого християнина. Цю подію намагаються висвітлювати для пересічного глядача, слухача, читача навіть повністю атеїстичні засоби масової інформації. Тому, зі зрозумілих причин, кожен, хто вважає себе християнином, намагається кожного разу все більше й більше пізнавати життя Господа Ісуса та належним чином підготуватися до святкування Його Воскресіння.

Слід зазначити, що святкування починається Пасхальним Триденням, яке, в свою чергу, розпочинається у Великий Четвер Месою Господньої Вечері. Час звершення Літургії у Великий Четвер змінювався на протязі історії. Папа Пій V заборонив служити Літургію після обіду, внаслідок чого вона служилася в ранкових годинах. Ранньохристиянські джерела свідчать про те, що в Єрусалимі у Великий Четвер служилося дві Святих Служби. Перша – опівдні в базиліці Martyrium і була завершенням Великого Посту, а друга – на

Кальварії, була пам'яткою встановлення Євхаристії. Відомо, що у Римі в VII столітті служили навіть три Меси: одна була для примирення грішників, на другій освячувалися святі олії, а на третій святкували пам'ятку встановлення Пресвятої Євхаристії. Під час Літургії Великого Четверга уся Церква згадує події Тайної Вечері – останньої пасхальної вечері, яку Господь міг святкувати з апостолами у Своему земному житті. Згадує зраду Іуди, одного із 12 учнів Христа, і самоприниження Спасителя та встановлення таїнства Євхаристії і Священства. Сама назва «Великий» Четвер (Велика П'ятниця, Велика Субота) вказує на величність події Воскресіння Ісуса Христа. Та, за традицією, деякі християни також використовують назву Чистий або Страсний Четвер. Страсний – це віднесення до страстей Господніх на дереві Хреста, а Чистий – згадування того, як Господь Ісус Христос, принизивши самого себе, умив апостолам ноги на знак любові Бога до людей і тим самим показав нам приклад, щоб і ми чинили так само. Тому ледь не слушним є переконання, що святкування Чистого Четверга полягає також на тому, щоб помити вдома підлогу й умитися самому. Однак чистота насамперед повин-

на торкатися внутрішнього світу людини, її серця, бо Господь сказав до апостола Петра, що коли хто чистий, то йому не треба вмиватися повністю, а лише ноги. Це означає, що в цей день особливим чином потрібно намагатися, насамперед, очистити свої серця.

У Страсну (Велику) П'ятницю вшановується День Смерті Господа Ісуса Христа і, в першу чергу, він відзначається особливо суворим постом, під час Літургії Євхаристія не здійснюється, бо жертву приносить Сам Христос. Після Літургії Святі Дари переносять-

ся у бічний вівтар, де розміщено символічний Господній Гріб – знак перемоги Христа над смертю і дияволом. Велика П'ятниця – це особливий день посту та покаяння, саме цього дня ми згадуємо муку та смерть нашого Спасителя за гріхи усього людства. В храмах відбувається молебень Хресної Дороги Спасителя, під час якого усі присутні можуть подумки крокувати разом зі Страждаючим Ісусом дорогою Його страждань, та, вболіваючи над своїми гріхами, молитися про своє навернення та покаяння.

Велика Субота – день скорботної тиші. Християни перебувають біля Господнього Гробу і розмислюють про Тайну Спасіння.

Цей день є днем тиші, коли, так само, як у Велику П'ятницю, не відбувається Євхаристійна Літургія і Святе Причастя. У храмах усі віруючі мають можливість молитися індивідуально перед Святими Дарами, які поміщено у символічному Господньому Гробі. Та увечері, після заходу сонця, розпочинається Пресвята Євхаристія Господнього Воскресіння. Смуток поступається місцем невимовній радості, бо Христос воскрес і смертю смерть подолав, відкривши усім нам брами Раю! Уся Свята Літургія наповнена радістю та прославленням Бога за великі та дивні діла, вчинені Ним для людства. Після Літургії усі вірні можуть освятити великодні страви, які будуть споживати в день Воскресіння й дякувати все-милостивому Богу за Його благодаті. Світ завжди потребує Бога, тому одним з обов'язків християнина є несення усьому світу світла правди про Божу любов, яка об'явилася в Ісусі Христі. Христос Воскрес!

У ВЕЛИКИЙ ЧЕТВЕР, ДЯКУЮЧИ ІСУСОВІ ЗА УСТАНОВЛЕННЯ ПРЕСВЯТОЇ ЄВХАРИСТІЇ ТА СВЯТОЇ ТАЙНИ СВЯЩЕНСТВА, ОСОБЛИВО ПОМОЛІМОСЬ ЗА СВЯЩЕНИКІВ, ЯКІ ПРАЦЮЮТЬ В УКРАЇНІ, ЯКИМ ПОТРІБНО БАГАТО ДУХОВНОЇ СИЛИ ТА ПІДТРИМКИ.

практика

кл. Сергій Ленчук

ДОГЛЯД ЗА ХРЕСТОМ:

Першим завданням міністранта хреста є догляд за хрестом, а отже, турбота про вигляд і місцезберігання процесійного хреста. Не можна нести в процесії запиленого або пошкодженого хреста. Хрест повинен бути завчасно приготований до процесії.

ПРАВИЛЬНІСТЬ ВИКОНУВАННЯ СЛУЖІННЯ:

В процесії вживається так званий «процесійний» хрест. Несемо його завжди рівно, не перехилиючи в боки. Фігурка розп'ятого Христа звернена вперед – в напрямку процесії. Хрест

МІНІСТРАНТ ХРЕСТА

завжди несемо обома руками. Беручи хрест, цілуємо його і несемо з пошаною. Закінчивши служіння, також цілуємо хрест і залишаємо в призначеному для нього місці.

ЗАУВАЖЕННЯ:

1. Міністрант несе хрест в процесії за міністрантом кадила, поміж міністрантами світла. Якщо прохід вузький, першими йдуть міністранти світла зі свічками, за ними проходить міністрант з хрестом.
2. З огляду на гідність знаку, служіння міністранта хреста має особливу честь. Тому потрібно вибирати хлопців, які вирізняються взірцевою поведінкою і старанністю.

МІНІСТРАНТ КНИГИ

но брати приклад з пошани, яку маємо до Святого Письма».

ПРАВИЛЬНІСТЬ ВИКОНАННЯ СЛУЖІННЯ:

Якщо міністрант бере месал, щоб подати його священику, робить це наступним чином:

- стає біля целебранса зі сторони вітаря, не зі сторони середини храму;
- стоїть так, щоб не закривати священика перед вірними і не закривати мікрофон;
- месал тримає на руці, звернений до священика. Другою рукою відкриває месал, перегортає сторінки і закриває його;
- після закінчення молитви і відповіді вірних «Амінь» закриває месал, робить поклін голови в сторону Целебранса і повертається на своє місце.

Зауваження:

Перед святою Месою потрібно зазначити всі молитви, котрими молитесь Целебранс.

ДОГЛЯД ЗА ЛІТУРГІЙНИМИ КНИГАМИ:

«Літургійним книгам належить шана з кількох причин:

1. Вони потрібні для звершування святих дійств,
2. Містять фрагменти зі Святого Письма,
3. Містять тексти Церковних молитов, завдяки яким віддаємо честь Богу,
4. Є власністю парафіальної спільноти.

Їхній зовнішній вигляд має підкреслювати велич і гідність Літургії, а наше ставлення до них повин-

Міністрантура

Парафія
Христа Царя
Всесвіту
м. Хмельницький

Юрій Карвацький

У кожній парафії нашої дієцезії є міністранти, які виконують певні обов'язки у служінні біля Господнього вітаря. Більше того – життя парафії тісно пов'язане з міністрантами. Пропоную вам ознайомитись із життям міністрантів парафії Христа Царя Всесвіту, що у Хмельницькому (Виставка).

Розпочнемо із зустрічей для міністрантів, котрі відбуваються щосуботи: о 16.00 – для молодших, о 17.00 – для старших. Цього року для старших і молодших міністрантів зустрічі проводить кл. Олег Жарук. Початок року, тобто вересень, характеризувався двома подіями: 1) обранням презеса і віце-презеса (старшого міністранта і його помічника), яких обирають самі міністранти; 2) новими міністрантами.

фото: Ян Савіцький

Прийняття в міністранти

фото: Ян Савіцький

Міністранти при виконанні обов'язків

Цього року вдруге поспіль презесом став Карвацький Юрій, а його заступником – Константінов Микола. Першим завданням презеса і віце-презеса стало приготування кандидатів до міністрантського служіння та посвяти у міністранти. Урочиста посвята традиційно відбулася під час Служби Божої, 18 вересня, у спомин св. Станіслава Костки, покровителя міністрантів.

Наступним завданням стало пригадати міністрантам про їхні обов'язки та навчити нових хлопців виконувати різні функції під час Служби Божої. В парафії Христа Царя міністранти повинні виконувати наступні обов'язки: служити під час Святої Меси один раз у будні дні та у неділю, а також відвідувати зустрічі для міністрантів. Якщо хлопці не виконують їх, презес або віце-презес визначає «покарання» у вигляді одного тижня заборони служіння або ж покараний наступного тижня повинен прийти на дві Служби Божі у будні дні. Крім того, в парафії міністранти, зокрема старші, мають і додаткові обов'язки: допомога в органі-

зації Різдвяних та Пасхальних свят. У вересні 2010 року з ініціативи кл. Олега Жарука була створена християнська футбольна команда «Сіон». Майже всі гравці «Сіону» – міністранти. Зараз міністранти дуже задоволені, що вони можуть служити Богу і займатись своїм улюбленим видом спорту разом зі своїми друзями-парафіянами. Звісно, за це все велика подяка Богу, Який діє через о. Петра Міщука і кл. Олега Жарука, котрі гуртують хлопців разом на славу Божу.

29 січня відбувся День Зосередження для міністрантів парафії Христа Царя Всесвіту, організований кл. Олегом Жаруком за підтримки отця настоятеля. Ця зустріч зібрала 40 міністрантів з 66. Міністранти з нашої парафії є також активними учасниками зустрічей, які організовує Городоцька семінарія.

Отож, міністрантське життя парафії Христа Царя Всесвіту, що в Хмельницькому, надзвичайно активне та цікаве, що дає змогу залучити все більше і більше нових міністрантів до служіння Богу.

практика
кл. Сергій Ленчук

МІНІСТРАНТ ХРЕСТА

ДОГЛЯД ЗА ХРЕСТОМ:

Першим завданням міністранта хреста є догляд за хрестом, а отже, турбота про вигляд і місцезберігання процесійного хреста. Не можна нести в процесії запиленого або пошкодженого хреста. Хрест повинен бути завчасно приготований до процесії.

ПРАВИЛЬНІСТЬ ВИКОНУВАННЯ СЛУЖІННЯ:

В процесії вживається так званий «процесійний» хрест. Несемо його завжди рівно, не перехиляючи в боки. Фігурка розіп'ятого Христа звернена вперед – в напрямку процесії. Хрест

завжди несемо обома руками. Беручи хрест, цілуємо його і несемо з пошаною. Закінчивши служіння, також цілуємо хрест і залишаємо в призначеному для нього місці.

ЗАУВАЖЕННЯ:

1. Міністрант несе хрест в процесії за міністрантом кадила, поміж міністрантами світла. Якщо прохід вузький, першими йдуть міністранти світла зі свічками, за ними проходить міністрант з хрестом.
2. З огляду на гідність знаку, служіння міністранта хреста має особливу честь. Тому потрібно вибирати хлопців, які вирізняються взірцевою поведінкою і старанністю.

ДОГЛЯД ЗА ЛІТУРГІЙНИМИ КНИГАМИ:

«Літургійним книгам належить шана з кількох причин:

1. Вони потрібні для звершування святих дійств,
2. Містять фрагменти зі Святого Письма,
3. Містять тексти Церковних молитов, завдяки яким віддаємо честь Богу,
4. Є власністю парафіяльної спільноти.

Їхній зовнішній вигляд має підкреслювати велич і гідність Літургії, а наше ставлення до них повин-

МІНІСТРАНТ КНИГИ

но брати приклад з пошани, яку маємо до Святого Письма».

ПРАВИЛЬНІСТЬ ВИКОНАННЯ СЛУЖІННЯ:

Якщо міністрант бере месал, щоб подати його священнику, робить це наступним чином:

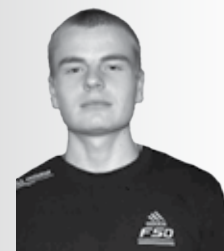
- стає біля целебранса зі сторони вівтаря, не зі сторони середини храму;
- стоїть так, щоб не закривати священника перед вірними і не закривати мікрофон;
- месал тримає на руці, звернений до священника. Другою рукою відкриває месал, перегортає сторінки і закриває його;
- після закінчення молитви і відповіді вірних «Амінь» закриває месал, робить поклін голови в сторону Целебранса і повертається на своє місце.

Зауваження:

Перед святою Месою потрібно зазначити всі молитви, котрими молиться Целебранс.

Міністрантура

Парафія
Христа Царя
Всесвіту
м. Хмельницький

Юрій Карвацький

У кожній парафії нашої дієцезії є міністранти, які виконують певні обов'язки у служінні біля Господнього вітаря. Більше того – життя парафії тісно пов'язане з міністрантами. Пропоную вам ознайомитись із життям міністрантів парафії Христа, Царя Всесвіту, що у Хмельницькому (Виставка).

Розпочнемо із зустрічей для міністрантів, котрі відбуваються щосуботи: о 16.00 – для молодших, о 17.00 – для старших. Цього року для старших і молодших міністрантів зустрічі проводить кл. Олег Жарук. Початок року, тобто вересень, характеризувався двома подіями: 1) обранням презеса і віце-презеса (старшого міністранта і його помічника), яких обирають самі міністранти; 2) новими міністрантами.

фото: Ян Савіцький

Прийняття в міністранти

фото: Ян Савіцький

Міністранти при виконанні обов'язків

Цього року вдруге поспіль презесом став Карвацький Юрій, а його заступником – Константинов Микола. Першим завданням презеса і віце-презеса стало приготування кандидатів до міністрантського служіння та посвяти у міністранти. Урочисте прийняття традиційно відбулося під час Служби Божої, 18 вересня, у спомин св. Станіслава Костки, покровителя міністрантів.

Наступним завданням стало пригадати міністрантам про їхні обов'язки та навчити нових хлопців виконувати різні функції під час Служби Божої. В парафії Христа Царя міністранти повинні виконувати наступні обов'язки: служити під час Святої Меси хоча б один раз у будні дні та обов'язково – у неділю, а також відвідувати зустрічі для міністрантів. Якщо хлопці не виконують їх, презес або віце-презес визначає «покарання» у вигляді одного тижня заборони служіння або ж покараний наступного тижня повинен прийти на дві Служби Божі у будні дні. Крім того, в парафії міністранти, зокрема старші, мають і додаткові обов'язки: допомога в

організації Різдвяних та Пасхальних свят. У вересні 2010 року з ініціативи кл. Олега Жарука була створена християнська футбольна команда «Сіон». Майже всі гравці «Сіону» – міністранти. Зараз міністранти дуже задоволені, що вони можуть служити Богу і займатись своїм улюбленим видом спорту разом зі своїми друзями-парафіянами. Звісно, за це все велика подяка Богу, Який діє через о. Петра Міщука і кл. Олега Жарука, котрі гуртують хлопців разом на славу Богу.

29 січня відбувся День Зосередження для міністрантів парафії Христа, Царя Всесвіту, організований кл. Олегом Жаруком за підтримки отця настоятеля. Ця зустріч зібрала 40 міністрантів з 66. Міністранти з нашої парафії є також активними учасниками зустрічей, які організовує Городоцька семінарія.

Отож, міністрантське життя парафії Христа Царя Всесвіту, що в Хмельницькому, надзвичайно активне та цікаве, що дає змогу залучити все більше і більше нових міністрантів до служіння Богу.

ПАПА Бенедикт XVI

АРХІЄПІСКОП І КАРДИНАЛ

Єпископство як повнота священства — дуже відповідальна справа. Коли священник отримує від Бога уряд єпископа, він бере на себе відповідальність за всіх людей, всю паству, довірену йому. Він дає Богові свою згоду, що хоче бути наступником Апостолів, та провадити людей на путь істини, через проголошення святого Євангелія та правд віри. Найважче - дати цю згоду, сказати Ісусові «Так, Господи, я готовий бути дорогою, якою ітимуть до Тебе люди. В свій час таку згоду дав Йозеф Ратцінгер - Папа Бенедикт XVI.

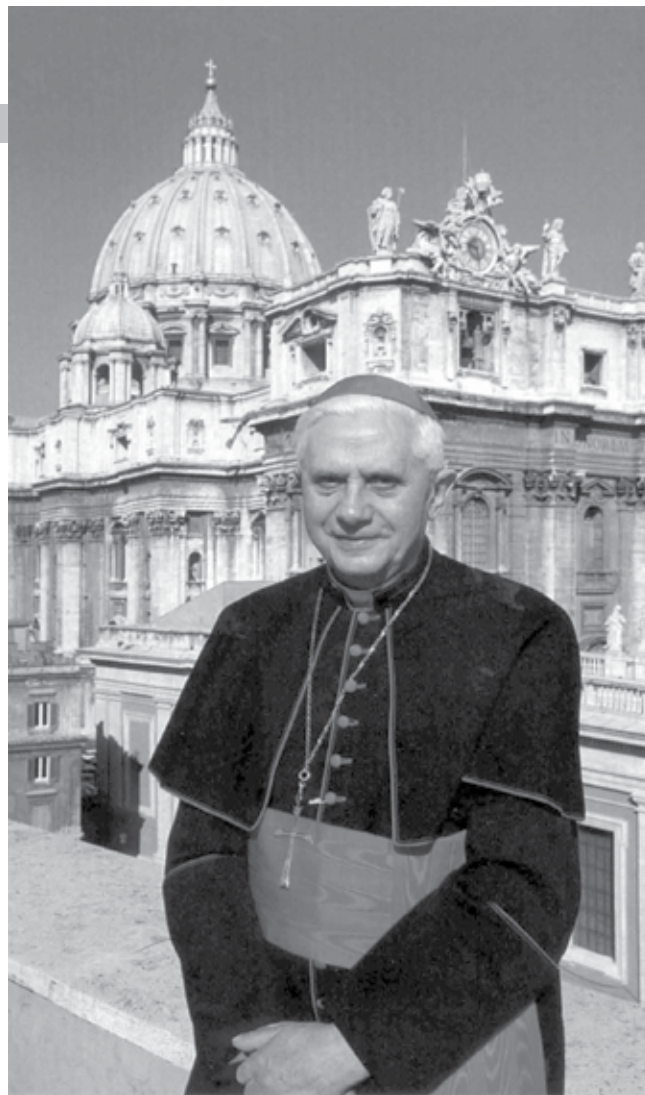

IV курс
кл. Віктор Мазур

До 1977 року Йозеф Ратцінгер не здогадувався, що Господь обере його, щоб саме він служив Церкві в сані єпископа. В Ратизбоні, під час одної із зустрічей, нунцій Гвідо Дель Местрі, вручив йому листа з призначенням його на архієпископа в Мюнхені та Фрінзінгені. Йозефу було дозволено порадитися зі своїм сповідником, що він і зробив з надією на те, що той відрадить йому

приймати сан єпископа, однак, за його ж словами, — «мене дуже здивувало те, що мій сповідник без довгих роздумів ствердив: мусиш прийняти». Тож, ще раз висловивши нунцію свої вагання, він нарешті виразив свою згоду, яку завірив, написавши відповідну декларацію.

Дні перед наближенням єпископських свячень були для Йозефа Ратцінгера нелегкими. Сповнений переживаннями, він працював понад сили, а в день консекрації був повністю виснаженим. День свячень був винятковим, адже передував Зеленим Святам. Цього дня, за його словами, він зрозумів набагато краще, що таке таїнство, і що тут діється на-

справді щось неймовірне, але реальне: «Мене вітали, як єпископа, що носить таємницю Христа, хоча, напевно, більшість людей, що прийшли, не розуміли цього до кінця. Однак радість цього дня була насправді чимось іншим, аніж тільки згодою на конкретну особу, яка вже тепер мусила показати свої навики та вміння».

**«МЕНЕ ДУЖЕ
ЗДИВУВАЛО ТЕ, ЩО МІЙ
СПОВІДНИК БЕЗ ДОВГИХ
РОЗДУМІВ СТВЕРДИВ:
МУСИШ ПРИЙНЯТИ»**

Провідними для свого єпископства Йозеф Ратцінгер вибрав слова з уривка листа св. Йоана: «Співпрацівник правди», щоб підкреслити суть свого нового завдання. Для свого герба вибрав наступні символи: укоронований чорношкірий, що є виразом універсальності Церкви, яка не знає расових і класових різниць, бо ми є «єдністю в Христі» (Гал. 3,28), а також два інших символи, один

з яких - мушля, яка, по-перше, є знаком нашого паломництва, постійного перебування в дорозі: «Не маємо тут жодного постійного місця». З його спогадів про цей символ цитує легенду про св. Августина, який роздумував над таємницею Пресвятої Трійці. Він побачив на березі моря малу дитину, що бавилася мушлею і пробувала перелити морську воду до маленької щілини. Тоді йому стало ясно: так само, як дитина не може помістити море в маленькій щілині, твій розум не може змістити таємниці Бога. Мушля для Йозефа Ратцінгера є символом св. Августина, символом теологічної праці, яку він написав, яка сягає далі, ніж наше пізнання. Останній символ — Ведмідь, який під час подорожі св. Корбініана до Риму, роздер його коня. За цей негідний вчинок Корбініан його суворо покарав: примусив везти весь вантаж, везений конем. Ведмідь мусив занести його до Риму і аж тоді був звільнений святим. Тому ведмідь для Йозефа Ратцінгера є також особливим символом

у його єпископстві: «Я також поніс свій багаж до Риму і мандрую з ним уже досить довго вулицями вічного міста. Коли буду звільнений - не знаю, але знаю, що тісно з ним пов'язаний. «О Боже, Твоїм вантажним ослом я стався і через це знаходжуся близько Тебе».

Йозиф Ратцінгер з братом Георгом та сестрою Марією

Ці слова дуже глибокі у своєму внутрішньому теологічному сенсі, ними Йозеф Ратцінгер, Папа Бенедикт XVI, хоче показати суть служіння, до чого повинен іти та мати прагнення сучасний священник, монах чи монахиня, а також світська людина. З його слів, той, хто покликаний на служіння Богові та людям, повинен стати для свого ближнього слугою і через це зможе досягнути Царства Боже, ціль нашого земного життя. Прикладом такого служіння став він сам — Йозеф Ратцінгер, слуга всіх слуг — Папа Бенедикт XVI.

СВЯЩЕНИК СУМЛІННОЇ ПРАЦІ

І курс

кл. Петро Константинов

Відійшов до Господа довголітній викладач та вихователь нашої семінарії о. др. Адам Гардіяш.

О. Адам народився 30 вересня 1958 року у Стальовій Волі (Польща). У 1978 році вступив до Вищої Духовної Семінарії у Перемишлі. Священницькі свячення отримав там же, 24 червня 1984 року. У 1984-1986 роках працював вікарієм у Королівському Майдані. Після цього навчався у Люблінському Католицькому Університеті, у галузі філософії. Під час територіального поділу дієцезій у Польщі, залишився у Сандомирській дієцезії. 6 жовтня 1992 року розпочав працю у Вищій Духовній Семінарії в Городку як викладач філософії та вихователь. У Любліні, 13 червня 2003 року, захистив докторську працю, написану під керівництвом с. проф. Софії Здибіцької (згромадження Сестер Уршулянок Серця Ісуса Конаючого), яка після захисту сказала, що це була найкраща праця з написаних під її керівництвом. Повертаючись з Польщі, 15 лютого 2007 року, потрапив в автокатастрофу біля Ярославля (Польща), в якій загинув ректор Інституту Богословських наук о. Андрій Мацхонг та важко постраждали два викладачі нашої семінарії: о. Марек Лукомський та, зокрема, о. Адам Гардіяш. Після аварії, стан здоров'я о. Адама був дуже тяжким, а внаслідок ускладнень погіршився ще більше, тому подальша душпастирська праця, зокрема й у семінарії, стала неможливою. Після тривалих та важких страждань, пов'язаних з хворобою, у середу, 26 січня 2011 року, о шостій ранку, отець Адам Гардіяш

помер, проживши загалом 52 роки. Похоронна Служба Божа відбулася у неділю, 30 січня, у кон-катедральному храмі у Стальовій Волі. У ній взяли участь 4 єпископи, багато священників та велика кількість вірних.

Хочемо поділитися з вами спогадами наших отців та семінаристів про о. Адама — яким він залишився у їхній пам'яті.

о. Ришард Федерчик, духовний отець семінарії:

З о. Адамом працював у семінарії разом приблизно дев'ять років. Передусім, пам'ятаю його усмішку на обличчі, був життєрадісною людиною. Virізнявся своєю побожністю - виваженою і спокійною. Кожного

о. Адам приймає подарунок від Св. Миколая

дня був присутнім на Святій Літургії, адораціях. Частіше помічав його у каплиці о пів на шосту, мені здається, що це було кожного дня. Дуже цінував правду, яку завжди відстоював, що особливо було помітно також у його проповідях. Був людиною дуже жертвовною, доїжджав до парафії у с.Борщівку (Городоцький район, Хмельницької області). Там залишились про нього добрі спогади. Завжди допомагав семінаристам у навчанні, а деяким і матеріально. Коли він перебував у відділенні для невиліковно хворих, то, відвідуючи його, бачив у ньому глибоко віруючу людину, тісно з'єднану з Богом.

о. Станіслав Козьол, духовний отець семінарії:

До семінарії приїхали разом, оскільки походимо з однієї дієцезії. Це був священник, який завжди до усього старанно готувався. Коли б до нього не заходив, постійно щось нотував, читав. Усі його уроки були ретельно приготованими. Його книги рясніють помітками, власними коментарями, увагами. Якось до нього звернулися з проханням перевірити одну книгу. Пізніше, перегортаючи її, помітив, що три четвертих книги було змінено о. Адамом. Це була книга з філософії, її автор, можливо, не дуже добре знався на матеріалі, який опрацьовував. В о. Адама було правило: «Краще прочитати добре щось одне, ніж багато і як-небудь!» Після операції йому потрібно було багато ходити, але завжди хтось з'являвся, щоб порозмовляти. Він мав час для кожного, шанував кожну людину! Йому була притаманна велика покоря. Будучи уже дуже хворим, радо слухав про семінарію, більше того - жив нею. Перед смертю, читаючи «Щоденник» св. Фаустини, сказав: «Цей щоденник дав мені більше, ніж уся філософія!»

о. Єжи Курцек, віце-ректор:

О. Адам Гардіяш після короткої праці вікарієм, а згодом секретарем єпископа Ігнатія Токарчука в Перемишлі та навчання у Католицькому Університеті в Любліні, прибув до Городка. Це сталося 6 жовтня 1992 року. За браком викладачів, мусив викладати багато предметів, практично усю філософію. Мав дуже багато викладацької праці, та ніколи не нарікав на велику кількість роботи. Усі його уроки були старанно підготовлені. Під керівництвом о. Адама поставали усі філософські праці, а водночас на протязі десяти років, у вільні хвилини, яких, щоправда, було небагато, і сам писав докторську працю. Окрім праці у семінарії, доїжджав також спочатку до парафії Ку-

о. Адам зі своїм курсом перед їхніми облучинами

манова, а пізніше Борщівки. Завжди був присутнім на Службі Божій. Перше, що хочу підкреслити, це його працьовитість, сумлінність та цілковите віддання служінню іншим. Наступне, не менш важливе, це впорядкованість - як внутрішня так і зовнішня. Завжди, о тій же порі дня, його можна було побачити у каплиці на адорації. За його посередництвом до семінарії приїжджали такі відомі професори як М. Кромпец, С. Здибіцька. Варто зазначити також, що о. Адам завжди міг відстояти свої погляди. Ніколи не створював дистанції, але водночас був дуже вимогливий. Відвідуючи його на парафії у Стальовій Волі та у лікарні, ніколи не чув від нього нарікання на хворобу. Був повністю відданий Божій волі. До останніх днів перебував у спокої та життєвій гармонії. Безсумнівно, о. Адам залишив великий слід у нашій семінарії.

дк. Ростислав Кримський:

Найперше запам'ятався як професор та викладач. Бути присутнім на його уроках, особисто для мене, було одним задоволенням. Матеріал подавав легко, просто, доступно. Особливо запам'яталося те, що завжди у певних годинах дня, його можна було зустріти у каплиці. Був прикладом священника для усіх нас.

кл. Анатолій Постолович:

Отець Адам був префектом (вихователем) нашого курсу. До нього завжди можна було прийти, порозмовляти, був відкритим для всіх. Зустрічав кожного з усмішкою, з добрим серцем. Викладав доступно, завжди радо пояснював, якщо у когось виникали запитання. Міг оборонити свою точку зору, обґрунтувати свої погляди.

«ВІЧНИЙ МАЕСТРО»

Отець Лоренсо Перозі, про якого колись було сказано, що належить до «передового ряду сучасних музикантів», сьогодні мало відомий за територією Європи. Однак він був радником римських Пап від Лева XIII до Пія XII, впливовим директором та головним композитором Сикстинської Капели більше ніж пів сторіччя. Цих кілька слів є спробою представити життя та творчість вищезгаданого великого священика та митця Вам, дорогі читачі, для котрих католицька музична культура не є байдужою.

Лоренсо Перозі є справжнім музичним «чудом», адже його неабиякі таланти та особиста побожність спричинились до швидкого кар'єрного зросту вже в молодому віці. Відомий та визнаний свого часу у Європі, отець Лоренсо був людиною, котру хотіли побачити всі музиканти, що приїжджали до Риму. Дякуючи його багатомірним позитивним якостям, головні композиції Перозі ще й досі пам'ятають у багатьох країнах. Творча спадщина отця Лоренсо здається неймовірною за обсягом: кільканадцять ораторій для солістів, хору, оркестру, близько тридцяти Мес, сотні мотетів, Псалмів, гімнів, оркестральних сюїт, концертів

(для скрипки, фортепіано, кларнета) та багато іншого. Вів кореспонденцію на багатьох мовах, а зараз його листи зберігаються у Ватиканській бібліотеці. Зовсім небагато людей мали такий величезний вплив на церковну католицьку музику в першій половині XX століття.

Лоренсо Перозі народився 21 грудня 1872 року в Тортоні (між Міланом та Генуєю) у побожній католицькій сім'ї. Його батько – ведучий композитор міського кафедрального собору – продовжував багатовікову музичну династію, котра своїми музичними даруваннями служила Церкві. Добрі погляди батьків вплинули на виховання дітей, і не дивно,

що двоє із них стали священиками.

Молодий Лоренсо перейняв сімейну любов до сакральної музики і перші уроки отримав від свого батька. Незабаром він познайомився зі всіма друзями родини у музичних та церковних колах. Після фундаментального навчання у консерваторії Св. Цецилії у Римі, Перозі продовжив працю у композиторській справі, підтримуючи листування з Міланською консерваторією. Він зайняв місце органіста та вчителя співу у знаменитому Бенедиктинському абатстві на Монте-Касіно ще у юному віці. Тут Лоренсо вивчав старовинні кодекси Григоріанського хоралу під керівництвом

брата Амвросія Амелі. Пізніше він поглибив свої знання у Ратисбоні з відомим музикантом отцем Франсом Хаберлем.

Коли Перозі виповнився 21 рік, йому запропонували посаду вчителя музики у семінарії в Імоллі (до речі, його батько зайняв свій пост у кафедральному соборі у тому ж віці). В той час з-під його пера виливався цілий потік сакральних композицій: Антифони, Респонсорії, «Маніфікат», Муки Христа від Св. Матея та Св. Йоана.

У травні 1894 у Мантуї відбулось знайомство, що змінило все життя Лоренсо. Тут зав'язалась його дружба з кардиналом Сартто, патріархом Венеції і їх спільна праця по відновленню літургійної музики. Перозі був запрошений на посаду капелмейстра у капелу Сан-Марко. Кардинал Сартто, будучи в Мантуї, написав лист батьку Перозі з проханням дозволити «малому Лоренсо» стати Венеціанським музичним керівником. Патріарх обіцяв бути для Лоренсо не просто кардиналом, але й вірним другом. «Я щирим серцем вітаю вас з таким сином, – писав він, – сином, котрий посправжньому прославить свою сім'ю чудовими здібностями,

котрі ви йому дали, але також і великими чеснотами».

Влітку Перозі потрапив у Париж, а в кінці листопада вже диригував хором в Сан-Марко під час формального прибуття патріарха. Перозі продовжував свою музичну працю, а одночасно і богословське навчання. Його руко-

положено 1895 року кардиналом Сартто.

Отцю Лоренсо не виповнилось навіть трьох років священства, коли Папа Лев XIII запросив його очолити Сикстинську Капелу. Також йому було дозволено перебувати у Венеції, якщо не було термінової роботи у Ватикані. В той же час художня якість його музичної праці привела до успішного і широкого визнання у всій Європі. Слава товаришувала йому від Парижа до Відня. Перозі був визнаний усіма діячами мистецтва того часу. З широкого кола знайомств із багатьма у Лоренсо зав'язувалась щира дружба.

У 1902 році Перозі залишив Сан-Марко і зайняв постійну резиденцію у Римі. Після смерті Лева XIII він диригував великою похоронною Месою, а вже через кілька днів коронацією свого друга – колишнього патріарха Венеції, тепер Папи Пія X. Після вибору нового Папи інтенсивність праці отця Лоренсо здається нереальною. Перозі в значній мірі спричинився до знаменитої музичної реформи Пія X. Він заснував школу для хлопців, даючи змогу навчатись у ній і бідним дітям. Він подорожував по всій Європі, щоб диригувати своїми роботами та керувати музичною реформою Папи.

Однак реалії життя принесли отцю Перозі багато страждань та проблем зі здоров'ям. Певного часу йому навіть було заборонено відправляти Святу Месу з приводу хвороби. Згодом його стан все ж таки покращився і отець Лоренсо зміг повернутися до своєї активної священицької та музичної діяльності.

Останні дні свого життя отець Лоренсо продовжував бути диригентом, а також написав багато нових композицій. Незважаючи на його похилий вік, Пія XI та Пія XII залишили його на посаді директора Сикстинської Капели, за що отець Лоренсо отримав прізвисько «вічний маестро». Ще більшої слави від Церкви та держави він отримав у 80-ті роки свого життя. У жовтні 1956 року отець Лоренсо Перозі помер у Римі.

Близький друг Перозі, бр. Давид Альбертаріо, писав про отця Лоренсо так: «Його інтенсивна праця була скерована на боротьбу за те, щоб зробити мистецтво любов'ю і обороною Христа, щоб зробити Христа більш знаним, щоб любити Христа і служити Йому в правді».

*Текст: музикознавець та скрипаль:
Dr. Michael Dubiaga, Вінона,
штат Мінесота, США*

*Переклад з англійської: кл. Сергій Поліщук
Опрацювання: кл. Ярослав Росочинський*

Розмова з отцем Павлом Дідорою:

«ПОКЛИКАННЯ – ЦЕ ТАЄМНИЦЯ...»

- Отче Павле, розкажіть, будь ласка, про своє покликання.

- Важке питання ти задаєш брате, ох важке. Придумай щось простіше або конкретніше, адже покликання – це таємниця.

- Ну, тоді – з чого все розпочалось? Чому Ви стали священником?

- Я ж просив - простіше ☺. Адже це все одно, що запитати, чому хтось закохався, чому саме в цю особу та в цей час, чому за таких, а не інших обставин... Відповідь може бути нерациональна... Що ж, спробую інакше. Я народився

у місті Городку, в католицькій сім'ї, як перший син...

- Отже, Ви - первородний?

- Так.

- У Вас є рідні брати чи сестри?

- Є, три сестри: Аня, Ірина та Аліна, мої кохані молодші сестри.

- Як виглядало Ваше життя до семінарії?

- Для мене класично. Школа, Перше Причастя, Миропомазання. В школі цікавився музикою, закінчив музичну школу по класу гітари. Займався спортом, вільною

боротьбою і, як більшість хлопців в той час, важкою атлетикою. Вчився добре, любив історію, географію та математику.

- Математику?!

- Так. Я навчався у математичному класі, математика та фізика там вивчалися поглиблено.

- Отче, а як на Ваше виховання, або дозрівання, вплинула Церква?

- Я ходив на Службу в неділю, пізніше були молодіжні зустрічі та реколекції, ходив у паломництва, навіть нічні адорації бували.

- Можливо, Ви й міністрантом були?

- На жаль, ні.

- А катехизи відвідували?

- Почуваю себе, наче на «допиті» настоятеля, під час коляди ☺. Ні, не ходив, тоді катехизи в сьогоднішньому розумінні не було, це ж 80-ті роки, а я народився 77-го.

- То школу Ви у 1994 закінчили?

- Так, з математикою у тебе, бачу, чудово.

- Стараюсь... А що далі ? В семінарію, наскільки мені відомо, ви вступили у 1998-му.

- Після закінчення школи я поступив у Технологічний Університет «Поділля», що у Хмельницькому, на механічний факультет, на спеціальність «Обладнання легкої промисловості та побутового обслуговування».

- Якого не закінчили ...

- Ні, бо пішов у семінарію. Ось тут, напевне, буде те, про що запитуєш від початку. Будучи студентом, я приймав активну участь в молодіжних зустрічах, які відбувалися у парафії Христа Царя, що у Хмельницькому. Намагався вести духовне життя, ходив на Святу Месу не лише в неділю, читав Біблію та старався молитися.

- Отже, вести таке життя, будучи студентом, можливо?

- Так, брате, можливо: бути студентом, жити в гуртожитку, навчатися в Інституті Релігійних Наук та вести релігійне життя, бо все залежить від бажання. В той час я почав інтенсивно роз-

думувати над своїм життям. Усвідомлюючи, що воно одне, почав вирішувати, чому, або кому його присвятити. В той час для мене живими стали слова про покликання апостолів.

- Які саме?

- «Негайно залишивши сіті, вони пішли за ним». (Мт. 4,20) Особливо слово «негайно» відіграло значну роль. Були ще реколекції у отців єзуїтів, багато молитви і питань, навіть прохання про знак. Господь на все терпляче відповідав і відповідає. Семінарію я закінчив у 2005 році, отримавши рукоположення в сан священника.

- А в семінарії було якесь ключове слово з Біблії?

- Так. Якось я спробував заглибитись у грецький текст слів «іди за мною».

- І що вийшло?

- «Товаришуй мені.» Це тримало мене і тримає. Ісус – Той, Котрий іде близько, разом зі мною, як

Друг, Приятель. Дорога покликання – це не самотність.

- Куди ви потрапили після свячення?

- Спочатку була парафія святої Анни у місті Бар, пізніше – парафія Пресвятого Серця Ісуса у селі Маниківці. Зараз - семінарія і викладацька діяльність.

- І все ж таки, отче, чому обрали Христа?

- Цим разом відповім, повторюючи слова святої Едити Штайн: «Це не я Його вибрав, це Він мене вибрав».

- Дякую за розмову.

- Будь ласка, брате, заходь ще ☺. Хай Господь благословить. Будь радісний на дорозі з Христом.

- Дякую!

*Розмову з отцем Павлом Дідорою провів брат Немо
18 січня 2011р.
у семінарії в м. Городок*

P.S. пето з лат. ніхто (в контексті статті це особа, якої насправді немає)

ЩЕ ПЕРЕД СЛУЖБОЮ

III курс
к.л. Ростислав Грабовський

Справжній християнин повинен брати активну участь в житті Церкви. Одним із виразів цієї участі є Свята Літургія, тобто сопричастя людини з Богом через певні обрядові дії. Отож, розпочнемо зі Святої Літургії, або Євхаристії, яка є безкровною жертвою Ісуса Христа, і в духовному житті християнина повинна займати центральне місце. Євхаристія є також світом знаків та символів, які мають спасенну цінність для людини, а для того, щоб Ви, дорогі читачі, могли краще розуміти їх, ми вводимо цю рубрику, у якій спробуємо розглянути їх детальніше.

Євхаристія, будучи джерелом і вершиною християнського життя, повинна гідно і у відповідний спосіб переживатись, а це означає, що Служба Божа вимагає певного приготування, котре має відірвати нас від суєтних клопотів цього життя, а занурити у Божест-

венний світ, зосередити увагу на тому, що буде відбуватися за мить, має допомогти усвідомити вищість духовних речей над матеріальними. Також маємо подумати над тим, за що хочемо дякувати Богу, адже Євхаристія - це передусім подяка, і в якому намірі хотіли б прийняти Святе Причастя. Таке приготування полягає зокрема в тому, що на Літургію потрібно прийти завчасно, хоча б за 15-20 хвилин до початку. Обов'язковою умовою у цьому приготуванні є молитва - як особиста, так і спільнотова. Необхідно зануритись у тишу, спокій, зосередження і, найголовніше - розбудити у собі прагнення зустрічі з Євхаристійним Христом.

Служба Божа поділяється на дві частини: Літургія Слова Божого (починається від знаку хреста і закінчується молитвою вірних) та Літургія Євхаристії (починається приготуванням дарів і закінчується кінцевим благословенням). У даній статті розглянемо те, що відбувається ще до початку Євхаристії. Отож, священник та міністранти, як і кожен вірний, також мають відповідно підготуватись до Служби Божої, зокрема, набути відповідного зовнішнього вигляду. Священник одягає альбу (довгу білу туніку), якщо альба не за-

криває звичайного одягу біля шиї, то також гумерал (тканина квадратної форми з двома шлейками), альба оперезується паском, якщо не прилягає до тіла без нього, стулу (тканина у вигляді шарфа, вільно одягнута на шию, що символізує священницьку владу) та орнат (верхній священницький одяг). Міністранти також одягають комжі або альби. Після молитви всі разом виходять до вітаря. Вихід може бути простий (у звичайні дні) та урочистий (з процесією), останній відбувається під час свят чи урочистостей або в неділю.

**ТАКОЖ МАЄМО
ПОДУМАТИ НАД ТИМ,
ЗА ЩО ХОЧЕМО
ДЯКУВАТИ БОГУ,
АДЖЕ ЄВХАРИСТІЯ -
ЦЕ ПЕРЕДУСІМ ПОДЯКА,
І В ЯКОМУ НАМІРІ
ХОТІЛИ Б ПРИЙНЯТИ
СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ**

Прототипом усіх процесій є подорож вибраного народу з Єгипту до Обіцяної землі. Процесії загалом (з Пресвятими Дарами, мощами святих, похоронні та ін.), в тому числі і до вітаря, є знаком подорожуючої Церкви, яка прямує «до дому Божого, не рукою зробленого» (2 Кор 5,1). В процесії несуть кадило та лутку (невеличку посудину, де знаходиться ладан, який засипається в кадило), також процесійний хрест та свічки, а диякон (при його відсутності лектор) несе Євангеліє. Якщо у пресвітерії є Табернакулум (місце, де зберігаються Пресвяті Дари), то усі

приклякають перед ним, що є виразом пошани та честі до Ісуса Христа та вияв поклоніння Йому. Процесії товаришує спів вірних, метою якого є, зокрема, поглиблення єдності згромаджених вірних та впровадження в таємницю дня. Підійшовши до вітаря, священник і диякон ушановують його поклоном та поцілунком. Від цього моменту вітар стає центральним місцем Літургії. Потім священник окаджує вітар, а разом з ним хрест, ікони, фігурку Христа чи святих. В ранній Церкві остерігались використовувати кадило, оскільки це пов'язувалося з культом, який віддавали римляни своїм божкам чи видатним особам (наприклад, імператору). Також коли християнина зобов'язували кадити перед вищезгаданими предметами чи особами, це було знаком зречення християнської віри. Однак варто зазначити, що окадження мало важливе місце і в культурі, що його віддавав вибраний ізраїльський народ своєму Богу - Ягве. «І зроби жертвник на кадиння кадила [...]. І буде кадити на ньому Аарон кадило пахоців щоранку» (Вих 30, 1,7). В Одкровенні св. Йоана, кадило виступає одним з елементів Небесної Літургії і є виразом молитви святих (Од 8,3). З плином часу ситуація змінилась і практика кадиння почала входити в Літургію, спочатку в обряді похорону, а згодом також в інших моментах життя Церкви. Окадження, яке має місце в сучасній Літургії, є передусім символом жертви, очищення, пошани для предмету культу або того, кого окаджують, а також молитов, які підносяться до Бога.

*Продовження читайте
в наступному номері*

СВІДЧЕННЯ ОЛЕКСАНДРА

21 січня 2011 року у Вищій Духовній Семінарії в м. Городок семінаристи зустрілися з Олександром Бондаренком, який протягом 9 років перебував у Райковецькій виправній колонії суворого режиму № 78. Цього дня Олександр отримав звільнення і разом зі своїм хресним батьком, диакonom Валентином Розгоном, відвідав нашу семінарію, оскільки має тут багато знайомих (семінаристи регулярно відвідують Райковецьку виправну колонію № 78, проголошуючи

Свідчення Олександра

Спільне фото з семінаристами

Слово Боже ув'язненим). Олександр повернувся у в'язницю, у 2008 році там же отримав таїнство Хрещення з рук єпископа Яна Немца. Під час зустрічі гість розповідав семінаристам, як зустрів Господа у своєму житті, наводячи конкретні приклади Його діяння. Семінаристи задавали багато питань, серед яких прозвучало також таке: чи важко бути віруючим у в'язниці?

«У колонії немає добра. Там панує жорстокість, гнів, неспокій і духовна смерть, тому жити по-християнськи буває нелегко. Часто треба пробачати і мовчати, а в такому місці це потребує чималих зусиль. Якщо я починав говорити про Бога, то більшість не сприймала цього серйоз-

но, тому намагався давати приклад життям».

Було й таке питання: «Чи ті люди, які сидять у в'язниці, хочуть змінити своє життя і стати на добру дорогу?»

«Здебільшого, так, людям набридає жити в подібних умовах, робити одне й те ж, тому хочуть, вийшовши з в'язниці, створити сім'ю, знайти роботу і жити як нормальні люди. Проте деякі думають інакше: «Я був наркоманом, є ним, і буду», а після звільнення знову повертаються до колонії».

Свідчення Олександра допомагає нам ще більше впевнитися в тому, що Господь — Добрий, Люблячий, Милосердний Батько, Який чекає повернення кожного Свого сина.

ВІГІЛІЯ РІЗДВА ХРИСТОВОГО у Вищій Духовній Семінарії м. Городок

Для того, щоб пережити Різдво у семінарійній спільноті, 17 грудня відбулася Вігілія Різдва Христового. Розділити з нами це свято приїхав єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський. На початку ми слухали Євангеліє про народження Ісуса Христа, потім коротке звернення єпископа, а пізніше настала мить ділення оплатком. Слова перепрошення, подяки і побажання лунали поміж професорами і семінаристами. Потім співали колядки, які лунали на різних мовах: українській, польській, російській, англійській та словацькій. На закінчення вступний курс показав для всіх присутніх різдвяну сценку.

Спільна вечеря та спів колядок

Отець ВОЙЦЕХ АДАМЧЕВСЬКИЙ

Отець доктор Войцех Адамчевський є одним з викладачів філософії у нашій семінарії, викладаючи на I-му та II-му курсах.

Отець Войцех народився 12 червня 1972 року в м. Лодзь (Польща). Закінчивши лицей з фізико-математичним напрямком, вступив до дієцезіяльної Вищої Духовної Семінарії у м. Лодзь, де навчався протягом 1991-1993рр. У 1993 р. розпочав новіціат у згромадженні отців-Пасіоністів, після чого 2 роки вивчав теологію у Папській Теологічній Академії і продовжив навчання (2 роки) у салезіанській семінарії (але як пасіоніст). Тут здобув науковий ступінь магістра. У 1998 році прийняв священство пресвітерату. Після року праці на парафії виїхав на навчання до Риму, де здобув ліценціат у Папському Університеті (Григоріанум), спеціальність — філософія. Рік душпастирської праці у смт. Смотрич, на Кам'янецьчині, закінчився наступним виїздом до Риму, де захистив докторську працю. Повернувшись, став ректором дому студій пасіоністів. Через рік став провінціальним економом. У червні 2007 року з Божого Провидіння приїхав до Городка, де була потреба у викладачах філософії. З радістю погодився і з вересня 2007 року почав викладацьку працю в нашій семінарії. Три роки приїздив з Польщі, а у вересні 2010 року був призначений до Смотрича, де на даний час виконує також обов'язки душпастиря, поєднуючи їх з працею у Вищій Духовній Семінарії.

МІНІСТРАНТСЬКА ЗУСТРІЧ

18 - 20 березня, у нашій семінарії тривала чергова міністрантська зустріч, у якій цього разу взяло участь 86 міністрантів, у тому числі брати з Мукачівської дієцезії, які брали з Мукачівської дієцезії, які стали слова св. Станіслава Кости: «Я народився для більшого!» У н'ятницю відбулася Хресна Дорога, а також Вечір святого Станіслава, на якому семінаристи вступного курсу представили міністрантам сценку. Наступного дня міністранти відвідали три уроки, підготовлених і проведених семінаристами, та переглянули фільм на тему: алкоголь та тютюнопаління. Особливо цікавим та хвилюючим у програмі зустрічі було свідчення віри та навернення двох братів, які прибули до нас з реабілітаційного центру у с. Залісці, щоб поділитися своєю дорогою навернення. Суботній день завершився адорацією Пресвятих Дарів, а у неділю, після Служби Божої, міністранти роз'їхалися по своїх домівках.

Сердечно запрошуємо на наступну зустріч, яка відбудеться з 6 по 8 травня 2011 р.

Молитва перед Пресвятими Дарами

«Фінішна пряма»

VI курс
дк. Максим Падлевський

Шостий, або останній курс семінарії, дещо відрізняється від попередніх. Семінаристи (уже дякони!) звільнені від щотижневих чергувань в їдальні, миття посуду, прибирання коридорів. Проте кожен має чергування в каплиці, де щоранку служить під час Святої Літургії, веде спільні молитви, Літургію Годин та вечірні Богослужіння.

На шостому курсі дякони мають менше уроків порівняно з іншими курсами, але більше вільного часу для магістерської праці, яку кожен має написати до кінця навчального року. Також дякони в неділю та свята допомагають священикам на парафіях у душпастирстві, проголошуючи Слово Боже.

Шостий курс - це особливий час молитви та приготування до гідного прийняття таїнства Священства.

Про дзвони

II курс
кл. Станіслав Степанчук

Слава Ісусу Христу Мене звати Тетяна. Маю до вас запитання. Мова іде про церковні дзвони, чи значать вони ще щось, окрім закликання парафіян на Службу, і чи ми маємо виражати якусь пошану, коли дзвони дзвонять, бо в нас старіші встають, молодь дивиться незрозуміло, встають, бо "всі, то й я". Та й не знаю, як правильно. Дякую.

Дзвін — один з найдавніших ударних музичних інструментів.

Перші згадки про церковне використання дзвонів відносяться до V століття: в провінції Кампанія (Італія) звук дзвону збирав монахів на спільні молитви. З VI століття дзвони широко розповсюдились у Західній Європі: як у монастирях, так і в парафіяльних храмах. У Римі вони з'явилися в середині VIII століття. До Візантії перші дзвони були перевезені з Венеції у 880 році. На Русі дзвони існували вже в XI столітті. Можливо, перейшли сюди саме з Західної Європи і тут широко розповсюдились.

Дзвони кликали народ на богослужіння, створювали атмосферу радості під час свят, сповіщали про смерть, початок посту, вказували час молитви, повідомляли про стихійні лиха, пожежі, епідемії та наближення ворогів.

З VIII століття церковні дзвони освячуються; цей обряд зазвичай звершується єпископом. При освяченні, з 961 року, коли Папа Іван XIII дав ім'я дзвону Латеранської базиліки, дзвони отримували імена.

Зараз в Католицькій Церкві дзвони використовуються для скликання вірних на богослужіння, часто товаришують євхаристійним процесіям, молитві «Ангел Господній», церемоніям зустрічей єпископа та при обрядах похорону. Під час Служби

Божої звучання дзвонів чи вівтарних дзвоників підкреслює важливість її окремих моментів: підношення Пресвятих Дрив та інших. Дзвони не дзвонять під час Тридення, коли Церква згадує страждання і смерть Ісуса Христа: востаннє звучання усіх дзвонів і дзвоників храму товаришує початку вечірньої Служби Божої Великого Четверга, після чого дзвони мовчать аж до надвечір'я Пасхи.

Дзвін дзвонів товаришує у важливих моментах якихось обрядів чи церемоній, тому треба виконувати саме ті дії, до яких він нас закликає. Наприклад, о дванадцятій годині — до молитви «Ангел Господній», під час похорону — до молитви за того, хто відійшов з цього світу. Саме цьому служать дзвони: спонукати нас до пам'яті про Господа у нашому буденному житті.

В НАСТУПНОМУ НОМЕРІ ЧИТАЙТЕ

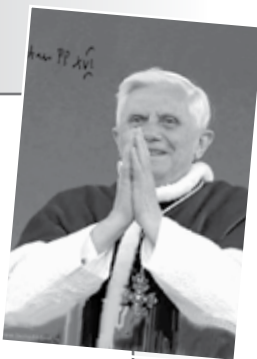
Храм, який вистояв перед натиском комуністичного режиму, парафія, яка зберегла міць віри. Це можна сказати про багато парафіяльних спільнот, але особливо це стосується парафії, яка через свою багатовікову історію має не одного покровителя, а знаходиться вона в м. Бар. Про це і не тільки в рубриці **Моя парафія**

Мабуть, небагато людей знають, що нашій, Кам'янець-Подільській дієцезії, покровительствує Пресвяте Серце Ісуса. В рубриці **Літургійний Рік** Ви дізнаєтеся про історію та місце цього свята у Святій Літургії.

Сходження на престол Петра є дуже важливою місією та великою відповідальністю для того, хто його займає. Про те, як єпископ та кардинал Йозеф Ратцінгер став на чолі Католицької Церкви, у рубриці **Між іншим**

Дорогі читачі!

З радістю почуємо Ваші пропозиції та зауваження стосовно газети «Голос семінарії». Хотілося б також почути, що Вас цікавить у житті священника чи семінариста, а ми візьмемо це до уваги і на сторінках газети висвітлимо ваші пропозиції.

Свої уваги можете надсилати на нашу поштову адресу або на наш e-mail: goslosemnarii@ukr.net

Голос семінарії № 11
Березень-травень 2011
Газета
Вищої Духовної Семінарії
Святого Духа
Кам'янець-Подільської дієцезії
Римо-Католицької Церкви
(для внутрішнього користування)
Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванага 14
м. Городок
Хмельницької обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел/факс: (03851) 3-14-84
e-mail: goslosemnarii@ukr.net

Головний редактор і фотограф:
кл. Ростислав Грабовський

Редакція:
дк. Ростислав Кримський
кл. Олег Жарук
кл. Сергій Ленчук
кл. Ярослав Росочинський
кл. Віктор Мазур
кл. Олександр Бурмістров
кл. Євген Фізер
кл. Петро Константинов
кл. Сергій Аліксійчук
кл. Сергій Поліщук

Цензор:
кс. д-р В'ячеслав Грумницький

Літературний редактор:
с. Устина Лисенко OSB

Дизайн: CLARA STUDIO
www.clarastudio.com.ua

Відділ розповсюдження:
кл. В'ячеслав Кльоц

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються. При передруці посилання на «Голос семінарії» обов'язкове.

Друк:
Л. Т. Маєвський

З ЖИТТЯ СЕМІНАРІЇ

Вечір сміху, який презентував III курс

Семінарист Дмитро Розовський грає викладача історії

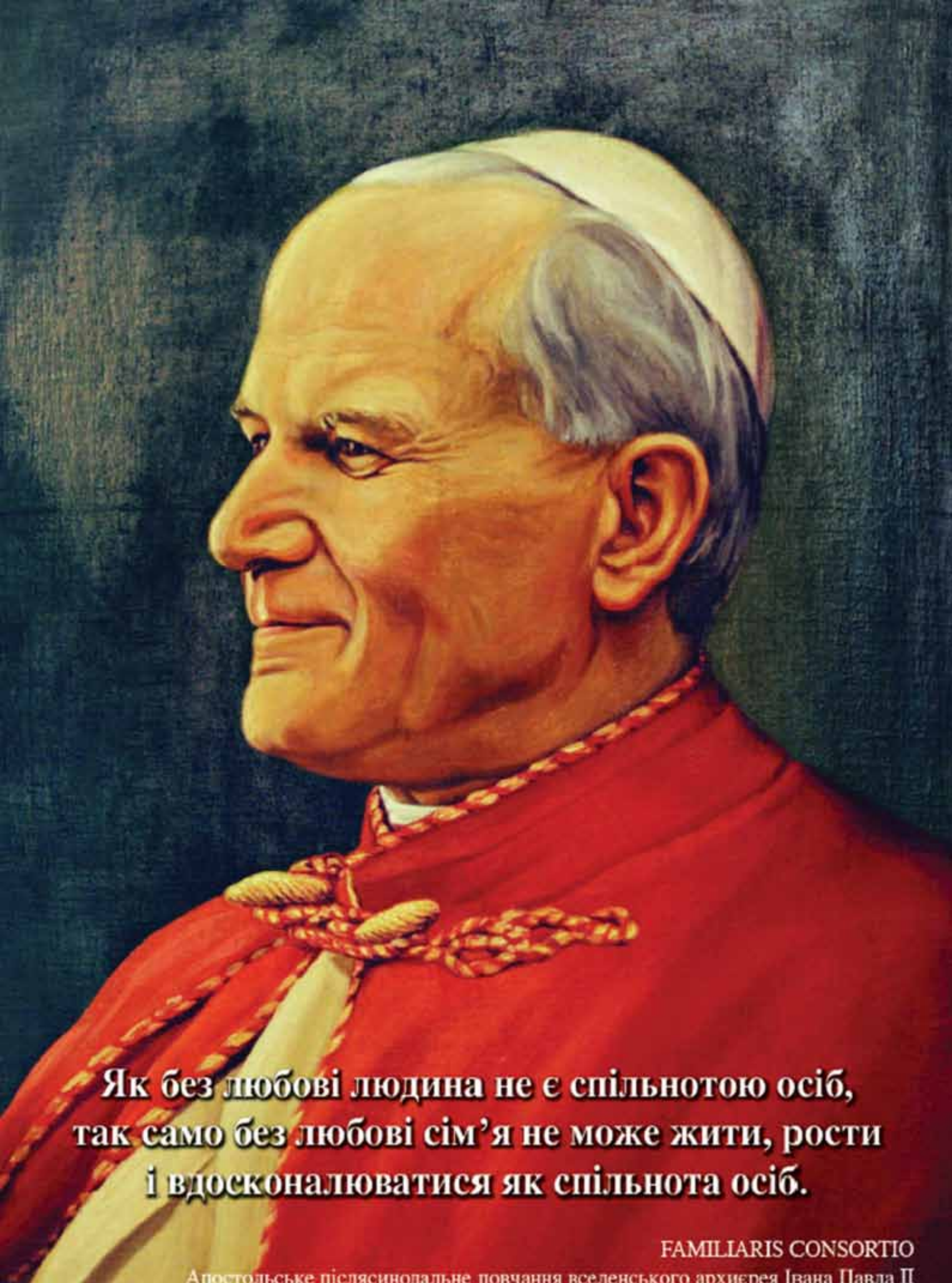

Спільне фото після закінчення вечора

Хресна Дорога з міністрантами

**Як без любові людина не є спільнотою осіб,
так само без любові сім'я не може жити, рости
і вдосконалюватися як спільнота осіб.**

FAMILIARIS CONSORTIO

Апостольське післясинадальне повчання вселенського архієрея Івана Павла II